

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

20049 *Lei 40/2010, do 29 de decembro, de almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono.*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

PREÁMBULO

I

O importante crecemento económico na nosa sociedade desde mediados do século pasado estivo asociado a un moi notable aumento do consumo enerxético, consubstancial á mellora do nivel de vida da cidadanía. Porén, este mesmo incremento, e especialmente o feito de estar baseado nun modelo enerxético fortemente centrado no uso de combustibles fósiles, provoca problemas ambientais e económicos que poden acabar freando o desenvolvemento e afectar o benestar da humanidade. Entre estes impactos destacan especialmente os que derivan da emisión de gases de efecto invernadoiro, principalmente o CO₂, causantes do cambio climático.

É por isto que se debe, por un lado, limitar no posible a demanda, promovendo a eficiencia enerxética, e, por outro, perseguir unha oferta enerxética que asegure un desenvolvemento económico sustentable. Neste marco de actuación, as enerxías renovables xogan un papel esencial tanto para a seguridade do abastecemento como para a protección do clima. Non obstante, a redución das emisións de CO₂ exige de actuacións decididas en moitas fronteas e o desenvolvemento e implantación de novas tecnoloxías, especialmente no ámbito enerxético.

De acordo con informes do Panel Intergubernamental para o Cambio Climático de Nacións Unidas, no contexto da redución global das emisións de CO₂ nun 50% de aquí a 2050, é necesario reducir entre un 25 e un 40% as emisións no mundo desenvolvido de aquí a 2020, e entre un 80 e un 95% de aquí a 2050. Así mesmo, a ciencia sinala que a dita redución é tecnicamente factible, e que os beneficios que reportará compensarán amplamente os custos.

Entre as opcións para alcanzar estes obxectivos encóntrase a captura e o almacenamento xeolóxico de carbono (CAC) como unha tecnoloxía de transición que contribuirá a mitigar o cambio climático. A captura e almacenamento de carbono consiste en captar o dióxido de carbono (CO₂) emitido polas instalacións industriais, transportalo a un lugar de almacenamento e finalmente inxectalo e confinalo nunha formación xeolóxica subterránea adecuada, con vistas ao seu almacenamento permanente.

O desenvolvemento desta tecnoloxía e o investimento nela por parte das industrias e empresas require definir un marco técnico, económico e xurídico que garanta o seu despregamento de maneira segura para o ambiente. Este marco regulador abordouse na Unión Europea mediante a aprobación da «Directiva 2009/31/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 23 de abril de 2009, relativa ao almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono e pola que se modifican a Directiva 85/337/CEE do Consello, as directivas 2000/60/CE, 2001/80/CE, 2004/35/CE, 2006/12/CE, 2008/1/CE e o Regulamento (CE) n.º 1013/2006». A citada directiva inscribíase no denominado paquete de enerxía e cambio climático, co que os países da UE darán cumprimento ao compromiso asumido polos xefes de Estado

e de Goberno en marzo de 2007 de reducir as emisións de gases de efecto invernadoiro nun 20% respecto ao ano base, no ano 2020.

Cabe apuntar que, de acordo cos estudos efectuados con vistas a avaliar o impacto da directiva, aplicar esta tecnoloxía podería chegar a evitar en 2030 emisións que representan aproximadamente o 15% das reducións exixidas no ámbito da Unión Europea.

Esta lei ten por obxecto incorporar ao ordenamento interno español as disposicións contidas na directiva citada, adaptándoas á realidade industrial, xeolóxica e enerxética do noso país, e establecendo unha base xurídica para o almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono, en condicións seguras para o ambiente, para contribuír á loita contra o cambio climático.

A lei límtase a regular a actividade de almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono, e só contén previsións puntuais en relación coa captura e o transporte. En relación coa captura, as instalacións dedicadas a esta actividade sométense á normativa sobre control integrado da contaminación, polo que necesitarán obter a correspondente autorización ambiental integrada, e quedan suxeitas tamén á normativa sobre avaliación de impacto ambiental. Do mesmo modo, polo que se refire ao transporte, prevese que as redes de transporte por tubaxe se deban someter a declaración de impacto ambiental. Para estes efectos, as disposicións derradeiras da lei introducen modificacións na normativa de avaliación de impacto ambiental e de control integrado da contaminación. Polo demais, as únicas referencias ás redes de transporte no articulado, no capítulo IV, teñen por único obxecto garantir o acceso a estas (e, en última instancia, aos lugares de almacenamento) en condicións transparentes e non discriminatorias. Se for necesario introducir unha regulación específica para estas redes de transporte de CO₂, deberase facer a través doutras normas. Neste sentido, e exclusivamente para redes auxiliares vinculadas ao funcionamento dun concreto lugar de almacenamento, prevese que se poidan introducir determinados condicionantes mediante normas regulamentarias.

Para ter unha visión completa do réxime aplicable á captura e almacenamento xeolóxico de carbono, hai que ter en conta a inclusión non só dos lugares de almacenamento, senón tamén das redes de transporte e das instalacións de captura, no réxime de comercio de dereitos de emisión, de modo que en caso de fugas en calquera punto do proceso existirá obriga de entregar tantos dereitos de emisión como toneladas de CO₂ se emitisen á atmosfera. A incorporación destas instalacións ao réxime de comercio de dereitos de emisión lévase a cabo mediante unha modificación da Lei 1/2005, do 9 de marzo, que o regula, á marxe desta lei.

II

O capítulo I contén as disposicións xerais do réxime de almacenamento xeolóxico de carbono. Decidiuse abordar a transposición a través dun proxecto de lei *ad hoc*, en lugar de reformar outras normas do noso ordenamento, como a Lei de minas, debido ás singulares características da CAC. Máis que no aproveitamento dun recurso xeolóxico, o interese céntrase aquí en contribuír á mitigación do cambio climático mediante unha técnica innovadora que exige un réxime xurídico propio, orientado fundamentalmente a garantir a seguridade para o ambiente e as persoas.

O obxectivo do almacenamento é o seu confinamento permanente, en condicións seguras, co fin de reducir emisións de CO₂ á atmosfera. A lei aplicarase nas estruturas subterráneas en España, incluíndo o seu mar territorial, a súa zona económica exclusiva e a súa plataforma continental, prohibíndose de maneira expresa o almacenamento na columna de auga. En particular, a disposición adicional terceira recolle algunhas especificidades para o almacenamento no subsolo mariño.

O artigo 5 establece as competencias que corresponden a cada Administración, e atribúelle ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, entre outras, outorgar os permisos de investigación cuxa superficie afectada abrangue o territorio de máis dunha comunidade autónoma ou o subsolo mariño e outorgar e revogar as concesións de almacenamento. Pola súa vez, os órganos competentes das comunidades autónomas serán responsables, entre outras cuestións, de outorgar os permisos de investigación no seu territorio, de

establecer un sistema de inspeccións nos lugares de almacenamento, de realizar o seguimento e establecer as medidas correctoras oportunas e de aprobar o plan de seguimento. Finalmente, corresponde ao Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño, entre outras, a aprobación do plan definitivo de xestión posterior ao peche e propor ao Consello de Ministros a transferencia de responsabilidade sobre os lugares de almacenamento pechados.

Trátase, así mesmo, a posible concorrencia de dereitos sobre unha mesma área, e désígnanse o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio ou o órgano competente da comunidade autónoma, se é o caso, e segundo a distribución competencial prevista, como responsables para resolver as incidencias que se poidan suscitar.

O capítulo II regula os permisos de investigación e a concesión de almacenamento. A obtención dun permiso de investigación será obrigatoria naqueles supostos en que se pretenda realizar unha exploración co fin de determinar a capacidade de almacenamento ou a idoneidade dun lugar determinado. Os permisos de investigación son outorgados polo órgano competente da comunidade autónoma ou polo Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, en determinados casos, que estarán obrigados a resolver sobre as solicitudes no prazo máximo dun ano. Estes permisos conferirán o dereito exclusivo de investigar nunha área delimitada. Prevese a posibilidade de arbitrar un procedemento de concorrencia competitiva para outorgar os permisos de investigación aos solicitantes que presenten os mellores proxectos.

A concesión de almacenamento confire ao seu titular o dereito exclusivo a almacenar CO₂ no lugar de almacenamento, e será o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio o encargado de outorgar estas concesións. Só se poderá almacenar CO₂ naquelas formacións xeolóxicas consideradas idóneas, o que se determinará a través dunha caracterización e unha avaliación do complexo de almacenamento potencial e das formacións xeolóxicas circundantes, de conformidade cos criterios especificados no anexo I da lei. Regúlase, como parte da solicitude de concesión de almacenamento, unha garantía financeira que debe responder do cumprimento das obrigas derivadas da concesión, así como das obrigas derivadas da inclusión dos lugares de almacenamento no ámbito de aplicación da Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro.

Recóllese, así mesmo, o contido das concesións, que debe incluír un plan de seguimento dos lugares de almacenamento, e o procedemento de revisión e revogación destas.

O capítulo III aborda o funcionamento dos lugares de almacenamento e o seu peche, así como as obrigas derivadas deste. Establécense unha serie de obrigas de información e un sistema de inspeccións co fin de garantir a seguridade dos lugares. Así mesmo, recóllese as medidas que se deben adoptar en caso de irregularidades significativas ou fugas. Os órganos competentes de conformidade co que prevé a lei deberán realizar estas inspeccións e exixir, ou adoptar, se é o caso, as medidas correctoras necesarias.

Débese lembrar, así mesmo, que á marxe doutras consecuencias que poidan derivar de posibles fugas, os titulares terán que entregar dereitos de emisión para responder das emisións que tales fugas supoñan conforme a Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro.

O artigo 23 establece as obrigas relativas ao peche e ao período posterior ao peche e delimita aquelas áreas sobre as cales o titular do lugar segue sendo responsable ata a transferencia de responsabilidade ao Estado, cuestión que se aborda en profundidade no artigo seguinte. A este respecto cabe destacar que só cando se demostre que o CO₂ almacenado se encontra completa e permanentemente confinado, e unha vez que transcorresen 20 anos desde o peche do lugar de almacenamento, se transferirá a responsabilidade sobre este do titular á Administración xeral do Estado.

Prevese, por último, a creación dun fondo de seguimento de lugares de almacenamento de dióxido de carbono, que ten como obxectivo principal cubrir os custos de seguimento tras a transferencia de responsabilidade e que se dotará con cargo ás achegas dos titulares dos lugares de almacenamento.

O capítulo IV regula o acceso de terceiros á rede de transporte e aos lugares de almacenamento, que debe ser transparente e non discriminatorio, e establece os criterios básicos para garantir este acceso. Así mesmo, recolle a resolución de posibles conflitos, tanto nacionais como transfronteirizos.

O capítulo V recolle a creación dun rexistro de concesións de almacenamento e doutro de lugares de almacenamentos pechados e dos complexos de almacenamento circundantes. Así mesmo, establece a posta á disposición do público da información relacionada co almacenamento xeolóxico de CO₂ de conformidade coa normativa aplicable.

O capítulo VI establece o réxime sancionador. A lei distingue entre infraccións moi graves, graves e leves, e identifica distintas condutas típicas relacionadas co incumprimento das obrigas impostas pola lei, así como as correspondentes sancións, que poden alcanzar os 5 millóns de euros.

A disposición adicional primeira establece a obriga de ter en conta as concesións de almacenamento de CO₂ nos correspondentes instrumentos de ordenación do territorio, de ordenación urbanística ou de planificación de infraestruturas viarias, segundo corresponda. A disposición adicional segunda establece as obrigas para as instalacións de combustión cunha potencial igual ou superior a 300 megawatts ás cales se conceda primeira autorización administrativa de construción despois do 25 de xuño de 2009, co obxectivo dunha futura adaptación destas para capturaren CO₂. A disposición adicional terceira establece as condicións para o almacenamento de dióxido de carbono en estruturas xeolóxicas que se estendan, en todo ou en parte, polo subsolo mariño.

Por último, a disposición transitoria primeira establece o réxime das autorizacións de recoñecemento de estruturas subterráneas para a súa utilización como almacenamento de CO₂, tramitadas conforme a Lei 22/1973, do 21 de xullo, de minas, con anterioridade á entrada en vigor desta lei. A disposición transitoria segunda establece o réxime aplicable ás zonas de reserva a favor do Estado.

III

Os títulos competenciais que amparan esta norma —e que se recollen na disposición derradeira décimo primeira— son os previstos nos artigos 149.1.23.^a, 25.ª e 13.ª da Constitución española. A articulación dos ditos títulos, como ocorre noutras materias cuxo eixe central é a loita contra o cambio climático (tal é o caso do mercado de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro) resulta especialmente complexa, pola estreita vinculación existente entre ambiente, réxime enerxético e actividade económica.

En primeiro lugar, tanto a finalidade claramente ambiental da norma —contribuír á loita contra o cambio climático mediante a captura e almacenamento de dióxido de carbono e a conseguinte redución de emisións á atmosfera—, como o feito de que o almacenamento de dióxido de carbono se deba realizar en condicións seguras para o ambiente, co fin de evitar as fugas de dióxido de carbono, permiten invocar o artigo 149.1.23.^a, que reserva ao Estado a competencia exclusiva para ditar a lexislación básica sobre protección do ambiente.

Así, cunha finalidade directamente orientada á protección do ambiente —neste caso, a atmosfera— regúlase, con carácter básico, un sistema de control e resposta ambiental das instalacións de almacenamento, que comprende diversas obrigas por parte do titular; así, as obrigas de seguimento que se plasman nun plan de seguimento (detectar irregularidades significativas, detectar fugas de CO₂, adoptar medidas correctoras, se é o caso), as obrigas de información sobre os resultados de seguimento, características dos fluxos de CO₂, etc., e as obrigas relativas ao peche (ademais do seguimento e a información, selar o lugar e retirar as instalacións) e ao período posterior ao peche ata que o Estado asume a responsabilidade da instalación.

Débase destacar que na aplicación do réxime a maior parte das responsabilidades executivas relacionadas coa supervisión das obrigas dos titulares das instalacións se atribúen ás comunidades autónomas: aprobar o plan de seguimento da instalación, aprobar o plan de xestión posterior ao peche da instalación. Levar a cabo as inspeccións ambientais,

supervisar a información que deben remitir os titulares ou exercer a potestade sancionadora nestas materias.

Por outro lado, o mecanismo elixido neste caso para alcanzar o obxectivo da redución de emisións é o almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono en estruturas subterráneas, materia que encontra o seu acomodo no artigo 149.1.25.^a, segundo o cal, corresponde ao Estado o establecemento das bases do réxime enerxético e mineiro. Así, dítanse ao abeiro deste título as cuestións relativas ao ámbito territorial da norma, a consideración dos bens de dominio público, os conceptos técnicos relativos ao proceso de almacenamento e os preceptos destinados a compatibilizar as autorizacións previstas nesta lei con outras necesarias para a construción das instalacións e desenvolvemento da actividade.

Por último, é necesario facer mención do título competencial previsto no artigo 149.1.13.^a da Constitución. Como xa se sinalou, o almacenamento de dióxido de carbono configúrase como unha peza máis no conxunto de medidas que se están levando a cabo co fin de favorecer un cambio de modelo enerxético que garanta un desenvolvemento económico sustentable. Neste sentido, débese destacar a estreita conexión entre o almacenamento e as políticas enerxética e en materia de cambio climático. En particular, como se apuntou, o almacenamento xeolóxico de CO₂ garda unha estreita relación co réxime de comercio de dereitos de emisión, xa que, por un lado, o volume de dióxido de carbono almacenado deberá ser necesariamente coherente cos dereitos de emisión que se asignen ás instalacións para cada período de comercio, e, por outro, evita aos titulares facer fronte ás obrigas de entrega de dereitos baixo este réxime, coa relevancia económica que isto comporta. Por tanto, o almacenamento de dióxido de carbono está chamado a formar parte integrante destas políticas, coa conseguinte repercusión na economía no seu conxunto e na toma de decisións empresariais nos distintos sectores que a integran.

Esta circunstancia xustifica, como se apuntou, a invocación do título recollido no artigo 149.1.13.^a da Constitución. En virtude del, o Estado está habilitado para exercer determinadas competencias tales como o outorgamento das concesións de almacenamento e a determinación das condicións de acceso á rede de transporte e aos lugares de almacenamento.

É quizais en relación co outorgamento da concesión de almacenamento, que, como se indicou, corresponde ao Estado, onde aparentemente podería existir maior complexidade para deslindar os títulos competenciais, ben que a análise tanto do modelo xa utilizado en relación coa repartición competencial no mercado de dereitos de emisión como do proporcionado polo réxime de hidrocarburos conduce á atribución da competencia de outorgamento da concesión de almacenamento ao Estado, ao abeiro do título 149.1.13.^a da Constitución.

Neste ámbito, cabe apuntar que a xurisprudencia constitucional admitiu que o citado título competencial pode amparar tanto normas estatais que fixen as liñas directrices e os criterios globais de ordenación de sectores económicos concretos, como previsións de accións ou medidas singulares indispensables para alcanzar os fins propostos na ordenación. Así mesmo, ampara actuacións executivas en relación con prácticas ou actividades que poidan alterar a libre competencia e teñan transcendencia sobre o mercado supraautonómico.

Ao abeiro da competencia do Estado para ditar as bases e a coordinación da planificación xeral da economía, na STC 197/1996, o Tribunal Constitucional admite a centralización de competencias executivas cando veñan xustificadas por seren medidas indispensables para a preservación do básico ou para garantir a consecución de fins inherentes á regulación básica (SSTC 49/1988, fundamento xurídico 32; e 135/1992, fundamento xurídico 3.º), recoñecendo, en consecuencia a competencia estatal para outorgar as autorizacións de distribución por xunto de carburantes e combustibles petrolíferos.

A xustificación aquí esgrimida, en canto ao seu carácter estratéxico para a economía nacional no seu conxunto, é facilmente trasladable á concesión de almacenamento de dióxido de carbono. Como se dixo, o almacenamento de dióxido de carbono configúrase como unha peza clave no conxunto de medidas que se están levando a cabo co fin de

favorecer un cambio de modelo enerxético que garanta un desenvolvemento económico sustentable. Precisando máis, pódese apuntar o seguinte:

a) En primeiro lugar, cabe destacar que, previsiblemente, a medio prazo, e unha vez que se comece a despregar o emprego da CAC, o establecemento de grandes instalacións de combustión —grandes centrais térmicas— de competencia estatal virá intimamente asociado á obtención de concesións de almacenamento. Neste sentido, a posibilidade de contar con dispositivos de captura e a posibilidade de acceder a lugares de almacenamento resultará, con toda probabilidade, esencial para a viabilidade de centrais de xeración de enerxía eléctrica de certa entidade que empreguen combustibles fósiles. Por isto, do mesmo modo que a lei reserva á Administración xeral do Estado a autorización destas instalacións [letra a) do número 2 do artigo 3 da Lei 54/1997, do 27 de novembro, do sector eléctrico], debe quedar en mans desta mesma Administración o outorgamento das concesións de almacenamento.

b) Pero ademais, en segundo lugar, a captura e o almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono desempeña un papel central no cambio de modelo enerxético e no deseño das políticas enerxética, industrial e de loita contra o cambio climático. Así, os estudos de escenarios realizados estiman que antes de 2050 unha porcentaxe notable das emisións mundiais de CO₂ procedentes de combustibles fósiles podería ser tecnicamente apta para a captación, en particular entre o 30 e o 60 por cento das emisións de CO₂ orixinadas pola xeración de electricidade, e entre o 30 e o 40 por cento das procedentes da industria. Ademais, constátase que a inclusión da CAC nunha carteira de opcións de mitigación reduce os custos de estabilización das concentracións de CO₂ nun 30 por cento ou máis. Por último, un dos aspectos da competitividade en termos de custos dos sistemas de CAC é que tales tecnoloxías son compatibles coa maior parte das infraestruturas enerxéticas existentes. Desde este punto de partida, considérase que a CAC sería unha opción apropiada para os países que teñen un número considerable de fontes de CO₂ adecuadas para a captación, que teñen acceso a lugares de almacenamento e experiencia en actividades con petróleo ou gas, e que necesitan cumprir os seus obxectivos de desenvolvemento nun contorno en que o carbono estea restrinxido. Considerando os obxectivos asumidos por España en materia de cambio climático, as características do seu modelo enerxético e as súas condicións xeolóxicas, pódese afirmar que o noso país se encontra neste suposto. De acordo con análises realizadas pola Comisión Europea, a consecución dunha redución de emisións de gases de efecto invernadoiro do 30% en 2030 tería uns custos un 40% máis elevados sen empregar a CAC que con ela. Por tanto, non utilizar esta tecnoloxía non só poría en risco o logro dos obxectivos ambientais da UE, senón que tamén pode supor efectos negativos sobre a competitividade e o emprego.

c) Por último, o despregamento desta tecnoloxía pode ter gran relevancia na toma de decisións empresariais, particularmente no sector enerxético. Así, é relevante recordar que os focos emisores susceptibles de empregar esta tecnoloxía se encontran suxeitos, na UE, ao réxime europeo de comercio de dereitos de emisión. En virtude deste réxime, os titulares das instalacións deben entregar anualmente á Administración tantos dereitos de emisión como toneladas de CO₂ emitiron durante o ano anterior. Na medida en que a obtención de dereitos de emisión ten un custo, existe un incentivo económico para reducir as emisións. Neste sentido, débese recordar que o incentivo económico que comporta o réxime se acentuará a partir de 2013, cando, por un lado, o volume total de dereitos no mercado (*cap*) se reduza, como consecuencia dos compromisos asumidos, e, por outro, a poxa pase a ser o método de asignación prevalente (única no caso do sector de xeración de enerxía eléctrica). Nesas circunstancias, en que cada tonelada emitida á atmosfera terá un custo para os titulares das instalacións de arredor de 30 euros (segundo estimacións da Comisión Europea), a implantación de tecnoloxías de captura, e a posibilidade de almacenar o CO₂ xerado, cobran unha relevancia económica de primeira orde. De feito, o informe do IPCC sobre captura e almacenamento de dióxido de carbono de 2005 sinala que os sistemas de CAC deberían empezar a despregarse a nivel significativo cando os prezos do CO₂ empecen a alcanzar entre 25 e 30 dólares USA por tonelada, valores

inferiores aos que se estima que se alcanzarán no contexto europeo nos próximos anos. Desta maneira, nun escenario de importantes limitacións en canto á posibilidade de emitir gases de efecto invernadoiro, e, con isto, de custos crecentes ligados a estas emisións, o acceso á CAC configúrase como un elemento que resulta central á hora de adoptar decisións de investimento por parte dos operadores enerxéticos, e que permitirá un aforro de custos para as empresas na medida en que non terán que adquirir dereitos de emisión mediante poxa ou no mercado, ao tempo que se configura como unha peza de gran relevancia para o deseño da política enerxética nacional.

Finalmente, non se pode esquecer que no sistema de captura e almacenamento de dióxido de carbono está presente outro elemento relevante, que ten que ver co compoñente territorial dunha futura rede de transporte de CO₂ que deberá acabar conectando instalacións enerxéticas (e, posiblemente, industriais) con lugares de almacenamento. Para estes efectos, débese ter en conta que as estruturas xeolóxicas aptas para o almacenamento non están distribuídas uniformemente por todo o territorio, polo que, na medida en que esta tecnoloxía se vaia despregando, os lugares de almacenamento deberán estar conectados cos puntos de captura a través de redes de transporte. Isto acabará configurando unha rede de infraestruturas de ámbito supraautonómico interconectadas en todo o ámbito nacional. Esta circunstancia, unida ás expostas nos parágrafos anteriores acerca da relevancia da CAC no futuro modelo enerxético, xustifica que o cumprimento das condicións de acceso ás redes e aos lugares de almacenamento deba ser responsabilidade da Administración xeral do Estado.

CAPÍTULO I

Disposicións xerais

Artigo 1. *Obxecto.*

1. Esta lei establece o marco xurídico para o almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono (CO₂), en condicións seguras para o ambiente, co fin de contribuír á loita contra o cambio climático.

2. O obxectivo do almacenamento xeolóxico de CO₂ é o seu confinamento permanente, en condicións seguras para o ambiente, de maneira que se eviten e, cando non sexa posible, se reduzan ao máximo os efectos negativos ou riscos que poida ter o dito almacenamento, sobre o ambiente e a saúde humana.

3. Regulamentariamente regularanse as condicións necesarias para o desenvolvemento das redes auxiliares de transporte a que se refire o artigo 26 desta lei e o doutras instalacións de carácter auxiliar directamente vinculadas a lugares de almacenamento e necesarias para levar a cabo a actividade do almacenamento xeolóxico de CO₂.

Artigo 2. *Ámbito de aplicación e prohibicións.*

1. Esta lei aplicarase ao almacenamento xeolóxico de CO₂ en estruturas subterráneas en España, incluíndo o seu mar territorial, a súa zona económica exclusiva e a súa plataforma continental. Nos supostos de almacenamento xeolóxico de CO₂ no subsolo mariño deberase respectar, así mesmo, o previsto na lexislación estatal e comunitaria e nos acordos internacionais subscritos por España para a protección do ambiente mariño.

2. Esta lei non se aplicará ao almacenamento xeolóxico de CO₂ realizado con fins de investigación, desenvolvemento ou experimentación de novos produtos e procesos sempre que a capacidade prevista de almacenamento sexa inferior a 100 quilotoneladas. A través dun regulamento específico determinaranse as previsións desta lei aplicables a estes lugares de almacenamento. Mentres non se aprobe o dito regulamento ou, unha vez aprobado, no non previsto nel, ao almacenamento de CO₂ para investigación e desenvolvemento seralle de aplicación a Lei 22/1973, do 21 de xullo, de minas.

3. Non se autorizará o almacenamento de CO₂ nun lugar de almacenamento que se estenda máis aló da zona recollida no número 1.

4. Non se autorizará o almacenamento de CO₂ na columna de auga nin sobre o leito mariño.

Artigo 3. *Dominio público.*

Para os efectos do artigo 132.2 da Constitución, terán a consideración de bens de dominio público estatal as formacións xeolóxicas que formen parte dos lugares de almacenamento existentes no territorio do Estado e no subsolo do mar territorial e dos fondos mariños que estean baixo a soberanía do Reino de España conforme a lexislación vixente e os convenios e tratados internacionais de que sexa parte.

Como bens de dominio público estatal, as ditas formacións xeolóxicas son inalienables, imprescritibles e inembargables e regularanse, no non previsto nesta lei, polo disposto na Lei 33/2003, do 3 de novembro, do patrimonio das administracións públicas.

Artigo 4. *Definicións.*

Para os efectos desta lei, entenderase por:

1. «Almacenamento xeolóxico de CO₂»: a inxección e confinamento de CO₂ en formacións xeolóxicas subterráneas.

2. «Columna de auga»: a masa de auga vertical continua, desde a superficie ata os sedimentos do fondo.

3. «Lugar de almacenamento»: a estrutura definida en termos de volume dentro dunha formación xeolóxica utilizada para o almacenamento xeolóxico de CO₂ e as instalacións de superficie e inxección asociadas.

4. «Formación xeolóxica»: a subdivisión litoestratigráfica en que se poden observar e cartografar capas de rocha distintas.

5. «Fuga»: calquera escape de CO₂ do complexo de almacenamento.

6. «Complexo de almacenamento»: o lugar de almacenamento e formacións xeolóxicas circundantes que poden influír na integridade e na seguridade xeral do almacenamento (formacións de confinamento secundarias).

7. «Estrutura subterránea»: cavidade ou rocha permeable (rocha con poros conectados hidráulicamente) en que a transmisión da presión se pode medir con medios técnicos e está delimitada por barreiras de fluxo (formacións salinas, cambios de facies litolóxicas) ou polo encuñamento ou o afloramento da formación.

8. «Investigación»: a avaliación dos complexos de almacenamento potenciais para efectos de almacenamento xeolóxico de CO₂ a través de actividades de prospección xeolóxica, incluídas técnicas xeofísicas e perforacións, co fin de obter información sobre os estratos do complexo de almacenamento potencial e, se é o caso, a realización de ensaios de inxección para caracterizar o lugar de almacenamento.

9. «Permiso de investigación»: a resolución administrativa escrita e motivada pola que se autoriza a investigación e se especifican as condicións en que se debe realizar, expedida pola autoridade competente de conformidade coas disposicións desta lei.

10. «Titular»: calquera persoa física ou xurídica, de carácter público ou privado, que explote ou controle o lugar de almacenamento ou, cando así o dispoña esta lei, que teña, por delegación, un poder económico determinante sobre o funcionamento técnico do lugar de almacenamento.

11. «Concesión de almacenamento»: a resolución administrativa escrita e motivada pola que se autoriza o almacenamento xeolóxico de CO₂ nun lugar de almacenamento por parte do titular e se especifican as condicións en que se debe realizar, expedida pola autoridade competente de conformidade coas disposicións desta lei.

12. «Cambio substancial»: calquera modificación da actividade de almacenamento xeolóxico de CO₂ non recollida na concesión de almacenamento e susceptible de ter efectos significativos no ambiente ou a saúde humana.

13. «Fluxo de CO₂»: o fluxo de substancias resultante dos procesos de captura de dióxido de carbono.

14. «Residuo»: calquera substancia definida como residuo na Lei 10/1998, do 21 de abril, de residuos, así como na normativa comunitaria vixente na materia.
15. «Penacho de CO₂»: o volume de dispersión de CO₂ na formación xeolóxica.
16. «Migración»: o desprazamento do CO₂ dentro do complexo de almacenamento.
17. «Irregularidade significativa»: calquera irregularidade rexistrada nas operacións de inxección ou almacenamento ou no estado do propio complexo de almacenamento, que implique un risco de fuga ou un risco para o ambiente ou a saúde humana.
18. «Risco significativo»: probabilidade de que se produza un dano e de que a súa magnitude sexa tal que non se pode desprezar sen cuestionar a finalidade desta lei en relación co lugar de almacenamento de que se trate.
19. «Medidas correctoras»: as medidas adoptadas para corrixir irregularidades significativas ou para evitar ou deter fugas de CO₂ do complexo de almacenamento.
20. «Peche do lugar de almacenamento»: o cesamento definitivo da inxección de CO₂ nun lugar de almacenamento.
21. «Período posterior ao peche»: o período que segue ao peche dun lugar de almacenamento, incluído o período posterior á transferencia de responsabilidade á autoridade competente.
22. «Rede de transporte»: a rede de tubaxes, incluídas as estacións de bombeo e monitorización correspondentes, para o transporte de CO₂ ao lugar de almacenamento.

Artigo 5. *Competencias.*

1. Corresponderá ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, de acordo co previsto nesta lei, o exercicio das seguintes funcións:
 - a) Outorgar os permisos de investigación previstos nesta lei cando afecten o ámbito territorial de máis dunha comunidade autónoma ou o subsolo mariño e resolver, de acordo co artigo 6, os conflitos por concorrencia de dereitos que os afecten.
 - b) Outorgar as concesións de almacenamento previstas nesta lei e resolver, de acordo co artigo 6, os conflitos por concorrencia de dereitos que as afecten.
 - c) Revogar as concesións de almacenamento nos supostos previstos nesta lei.
 - d) Comprobar a solvencia financeira do titular dunha concesión de almacenamento e a preparación técnica do persoal que desenvolverá as súas funcións nos lugares de almacenamento.
 - e) Garantir que non se dan usos incompatibles nos lugares de almacenamento, no ámbito das súas competencias, e coordinarse con outras administracións para garantir o mesmo obxectivo.
 - f) Resolver os conflitos relativos ao acceso ás redes de transporte e lugares de almacenamento.
 - g) Crear e manter un rexistro que reúna a información relativa a permisos de investigación, concesións de almacenamento e lugares de almacenamento pechados, solicitando a información pertinente doutras administracións públicas.
 - h) Aprobar, como órgano substantivo, os proxectos de instalacións destes almacenamentos de acordo co establecido na normativa vixente.
 - i) A inspección dos lugares de almacenamento situados no subsolo mariño. En caso de observar irregularidades significativas ou fugas, asegurarse que o titular da concesión adopte as medidas correctoras necesarias e, en caso de que o considere necesario, adoptaraas por si mesmo.
 - j) Aqueloutras funcións que lle atribúa esta lei.

A Administración xeral do Estado poderá encomendar o exercicio de actividades relacionadas coas funcións recollidas nas letras b), c), d), g), h) e i) a aquelas comunidades autónomas que así o soliciten, no marco do establecido no artigo 15 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

2. Corresponderá ao Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño, o exercicio das seguintes funcións:

a) Emitir informe, nos termos previstos nesta lei, sobre a concesión dos permisos de investigación e as concesións de almacenamento cuxo outorgamento corresponda ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, así como formular a declaración de impacto ambiental ou, se é o caso, a declaración sobre a avaliación ambiental dos proxectos a que se refire a disposición derradeira segunda desta lei respecto aos cales o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio teña a condición de órgano substantivo, conforme o disposto no Real decreto lexislativo 1/2008, do 11 de xaneiro, polo que se aproba o texto refundido da Lei de avaliación de impacto ambiental de proxectos.

b) Exercer as funcións de seguimento e supervisión dos lugares de almacenamento recollidas no artigo 23.5, así como nos supostos en que se produciu a transferencia de responsabilidade á Administración xeral do Estado, nos termos previstos nesta lei.

c) Propor ao Consello de Ministros a transferencia de responsabilidade sobre os lugares de almacenamento pechados, nos termos previstos no artigo 24.

d) Crear e manter un rexistro de lugares de almacenamento pechados.

e) Aqueloutras funcións que lle atribúa esta lei.

A Administración xeral do Estado poderá encomendar o exercicio de actividades relacionadas coas funcións recollidas nas letras b), c) e d) a aquelas comunidades autónomas que así o soliciten, no marco do establecido no artigo 15 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

3. Corresponderá aos órganos competentes das comunidades autónomas o exercicio das seguintes funcións:

a) Outorgar os permisos de investigación previstos nesta lei cando non excedan o ámbito territorial dunha comunidade autónoma e resolver, de acordo co artigo 6, os conflitos por concorrencia de dereitos que os afecten.

b) Emitir informe sobre as solicitudes de concesión de almacenamento.

c) Aprobar o plan de seguimento e o plan provisional de xestión posterior ao peche.

d) Establecer un sistema de inspeccións nos lugares de almacenamento.

e) Asegurarse de que, en caso de irregularidades significativas ou fugas, o titular da concesión adopte as medidas correctoras necesarias e, en caso de que o considere necesario, adoptalas por si mesmo.

f) Responsabilizarse do seguimento e das medidas correctoras unha vez pechado un lugar de almacenamento e ata a transferencia de responsabilidade.

g) Aqueloutras funcións que lles atribúa esta lei.

Os órganos autonómicos competentes desenvolverán, ademais, as actividades que se lles encomenden de conformidade co previsto nos números 1 e 2 deste artigo.

4. Nos supostos de almacenamento xeolóxico de CO₂ no subsolo mariño, as funcións establecidas no número anterior corresponderán á Administración xeral do Estado, de conformidade co previsto na disposición adicional terceira desta lei.

5. Para os efectos do previsto nas letras c) a f) do número 3, no caso de lugares de almacenamento situados no territorio de máis dunha comunidade autónoma, estas desenvolverán as canles de cooperación oportunas para a adecuada aplicación desta lei.

Artigo 6. *Concorrencia de dereitos.*

1. Poderanse outorgar permisos de investigación e concesións de almacenamento aínda nos casos en que sobre a totalidade ou parte da mesma área existan dereitos mineiros ou de hidrocarburos outorgados de acordo coa normativa que resulte aplicable, salvo que se trate de estruturas subterráneas reguladas na sección segunda do capítulo II da Lei 22/1973, do 21 de xullo, de minas, e sempre que o almacenamento de CO₂ sexa

compatible cos labores mineiros ou de hidrocarburos que fosen autorizadas previamente na dita área.

2. O outorgamento de permisos de investigación e concesións de almacenamento conforme esta lei non impedirá a atribución sobre as mesmas áreas de autorizacións, permisos ou concesións relativos a outros xacigos minerais e demais recursos xeolóxicos, sempre e cando os labores que leven implícitos non poñan en risco a estrutura para o almacenamento de CO₂.

3. O órgano competente da comunidade autónoma ou o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, se é o caso, e segundo a distribución competencial prevista no artigo 5, resolverán as incidencias que se poidan presentar por coincidiren nunha área solicitudes de permisos de investigación ou de concesións de almacenamento de CO₂ e doutras substancias minerais e demais recursos xeolóxicos. No caso de que os labores sexan incompatibles, definitiva ou temporalmente, determinarase motivadamente a substancia ou recurso cuxa explotación resulta de maior interese. En última instancia, en ausencia dun interese prevalente, darase prioridade ao dereito de maior antigüidade. O titular a quen se lle conceda a prioridade deberá indemnizar, se é o caso, aquel que tiver recoñecidos outros dereitos con anterioridade polos prexuízos que se lle ocasionen. Se a incompatibilidade for temporal, os labores suspendidos poderanse proseguir unha vez desaparecida aquela.

4. Naqueles supostos en que os traballos de investigación levados a cabo ao abeiro de dous ou máis permisos de investigación diferentes acaben concorrendo sobre unha mesma estrutura xeolóxica, o órgano competente da comunidade autónoma ou o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, no caso de permisos de investigación da súa competencia, resolverán as incidencias que se poidan presentar.

Artigo 7. *Outras autorizacións.*

As autorizacións, permisos e concesións obxecto desta lei serano sen prexuízo daqueloutras autorizacións que os traballos, construcións e instalacións necesarios para o seu desenvolvemento puideren requirir.

CAPÍTULO II

Permisos de investigación e concesións de almacenamento

Artigo 8. *Permiso de investigación.*

1. Naqueles casos en que sexa necesario realizar traballos de investigación co fin de determinar a capacidade de almacenamento ou a idoneidade dun lugar de almacenamento determinado, os ditos traballos exixirán a obtención dun permiso de investigación concedido conforme esta lei.

Naqueles supostos en que proceda, poderase incluír nos permisos de investigación o seguimento das probas de inxección. Nestes supostos, o órgano competente poderá acordar, se o considera oportuno, a necesidade de constituír unha garantía conforme o previsto no artigo 12.

2. Poderán ser titulares de permisos de investigación todas aquelas persoas físicas ou xurídicas que acrediten suficientemente a solvencia técnica e económica necesaria para abordar o proxecto de investigación.

3. Os permisos de investigación conferirán ao titular o dereito exclusivo a levar a cabo a investigación nun volume de profundidade indefinida cuxa base superficial estará delimitada por paralelos e meridianos referidos aos sistemas de referencia xeodésicos en vigor, quedando definida pola agrupación de cuadriláteros dun minuto de lado, en coincidencia con minutos enteiros de latitude e lonxitude, acaroados polo menos por un dos seus lados sempre que non supere un máximo de 100.000 hectáreas.

O titular dun permiso que demostre fidedignamente que a estrutura excede a superficie recoñecida no permiso, poderá solicitar ao órgano competente a extensión da superficie afectada polo permiso sempre que se cumpran os requisitos previstos nesta lei.

4. A validez dun permiso non poderá exceder o período necesario para levar a cabo a investigación para a cal se concede. En todo caso, a validez do permiso non excederá os 4 anos. Non obstante, o órgano competente poderá prorrogala por un período máximo de dous anos cando o período inicialmente estipulado sexa insuficiente para concluír a investigación de que se trate, e sempre que a dita investigación se levase a cabo de conformidade co permiso.

Excepcionalmente, se ao finalizar a dita prórroga as características da investigación se poden considerar favorables para a caracterización positiva dun lugar de almacenamento e por causas alleas ao titular do permiso non puidese finalizar a investigación, o órgano competente poderá conceder, por petición razoada do interesado, unha nova prórroga de dous anos.

5. O titular dun permiso de investigación será o único facultado para investigar o potencial complexo de almacenamento de CO₂. Durante o período de validez do permiso non se autorizarán nos potenciais lugares de almacenamento usos incompatibles coa actividade amparada por este. Para estes efectos, o órgano competente levará a cabo os trámites oportunos con outros departamentos e administracións públicas, co obxecto de garantir que non se permiten tales usos incompatibles.

6. O titular do permiso estará obrigado a:

a) Realizar as investigacións para as cales se lle concedeu o permiso nos prazos establecidos no permiso de investigación.

b) Proporcionar á Administración que outorgou o permiso de investigación a información que lle solicite respecto das características da estrutura subterránea, os traballos, e investimentos que se realicen, os informes xeolóxicos e xeofísicos realizados ao abeiro do permiso, así como os demais datos que regulamentariamente se determinen.

O resultado dos traballos de investigación será remitido tamén ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio.

Esta información será tratada como confidencial, e manterá este carácter durante a vixencia do permiso e ata transcorridos sete anos desde a data de finalización dos traballos de campo.

7. O permiso de investigación levará consigo a declaración de utilidade pública ou interese social dos terreos supraxacentes que resulten necesarios para os traballos, para os efectos previstos na Lei de expropiación forzosa para a ocupación temporal dos terreos afectados.

Artigo 9. *Tramitación dos permisos de investigación.*

1. O procedemento de tramitación dos permisos de investigación regularase regulamentariamente. O órgano competente deberá resolver sobre as solicitudes de permisos de investigación nun prazo máximo dun ano.

2. Os permisos concederanse ou denegaranse sobre a base de criterios obxectivos, públicos e non discriminatorios, entre os cales figurará a maior contía de investimentos, a rapidez de execución do programa e as características técnicas e idoneidade do proxecto. No caso de concorrencia de dúas ou máis solicitudes sobre a mesma área, garantirase que os procedementos de outorgamento dos permisos de investigación permitan a participación de todas as entidades que posúan as capacidades necesarias.

3. O solicitante do permiso de investigación deberá incluír, polo menos, xunto coas solicitudes de permisos de investigación, a documentación acreditativa da seguinte información:

- a) O nome e o enderezo do titular;
- b) Acreditación da competencia técnica e económica do titular;
- c) A superficie do permiso delimitada polas súas coordenadas xeográficas, de acordo co establecido no artigo 8.3 desta lei.

d) Un plan de investigación do lugar de almacenamento que inclúa un plan de labores con todas as actuacións programadas e os medios necesarios para a súa execución, de conformidade cos criterios do anexo I.

Todos os documentos de carácter técnico deberán ir asinados por técnicos competentes na materia correspondente.

4. Nos dous meses seguintes á entrada da solicitude, o órgano competente comprobará se o solicitante acredita os requisitos establecidos para ser titular dos permisos de investigación.

No caso de que o solicitante non reúna os ditos requisitos, denegárase a solicitude. Se os cumpre, ordenárase a publicación no «Boletín Oficial del Estado» ou no diario oficial da correspondente comunidade autónoma dun anuncio en que se publique o nome do solicitante e a delimitación da superficie obxecto da solicitude, co fin de que no prazo de dous meses poidan ser presentadas propostas de mellora polo solicitante, ofertas en competencia por terceiros ou poidan formular oposición aqueles que se consideren prexudicados no seu dereito. As ditas propostas de mellora ou ofertas en competencia presentáranse nun prego selado que só será aberto unha vez rematado o indicado prazo.

Transcorrido o prazo de dous meses non se admitirán novas solicitudes sobre a mesma superficie mentres non se dite resolución.

5. Regulamentariamente establecerase a documentación exixible para a presentación de ofertas en competencia, a forma e prazos de presentación e o procedemento de adxudicación.

Así mesmo, regulamentariamente, regularanse os criterios de valoración no caso de ofertas en competencia, tendo en conta, entre outros, a maior contía dos investimentos e a rapidez de execución do programa de investimento.

6. A resolución sobre o outorgamento do permiso de investigación adoptárase por orde ministerial do Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, logo de informe favorable do Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño, e logo de informe das comunidades autónomas afectadas, ou na forma que cada comunidade autónoma estableza para os correspondentes ao seu ámbito territorial, debendo resolver expresamente as eventuais oposicións que se formulasen.

7. O Consello de Ministros, por proposta do ministro de Industria, Turismo e Comercio, ou os órganos autonómicos competentes, no ámbito das súas respectivas competencias, poderán, cando o consideren necesario por razóns de interese xeral, abrir concurso sobre determinadas áreas non concedidas, mediante anuncio publicado no «Boletín Oficial del Estado» ou no diario oficial da correspondente comunidade autónoma, adxudicándoas ao concursante que, reunindo os requisitos exixidos, ofrezca as mellores condicións.

Artigo 10. *Concesión de almacenamento.*

1. O almacenamento de CO₂ requirirá a obtención dunha concesión outorgada conforme este capítulo. As concesións de almacenamento conferirán ao seu titular o dereito en exclusiva a almacenar CO₂ no lugar de almacenamento.

Ningún lugar de almacenamento poderá ser utilizado para o almacenamento de CO₂ sen que sobre este se outorgase a correspondente concesión conforme esta lei.

2. A idoneidade dunha formación xeolóxica para ser utilizada como lugar de almacenamento determinarase a través dunha caracterización e unha avaliación do complexo de almacenamento potencial e das formacións xeolóxicas circundantes, de conformidade cos criterios especificados no anexo I desta lei. Unha formación xeolóxica só se poderá elixir como lugar de almacenamento se, nas condicións de utilización propostas, non existe risco importante de fuga nin risco significativo ningún para o ambiente ou a saúde humana.

3. Poderán ser titulares de concesións de almacenamento todas aquelas persoas físicas ou xurídicas que acrediten suficientemente a solvencia técnica e económica necesaria para abordar o proxecto de almacenamento obxecto da solicitude.

4. Unicamente poderá haber un titular por lugar de almacenamento. Non se poderán autorizar no dito lugar usos incompatibles co almacenamento de CO₂. Durante o procedemento de outorgamento da concesión velarase por que non se autoricen usos incompatibles do complexo. Para estes efectos, recibida unha solicitude de concesión, o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio informará outros departamentos e administracións públicas, co obxecto de garantir que non se permiten tales usos incompatibles.

5. As concesións de almacenamento conferirán ao titular o dereito a explotar en exclusiva un lugar de almacenamento adecuadamente caracterizado de acordo co previsto no número 2. A concesión precisará a base superficial do lugar de almacenamento, que estará delimitada por paralelos e meridianos referidos aos sistemas de referencia xeodésicos en vigor, quedando definida pola agrupación de cuadriláteros dun minuto de lado, en coincidencia con minutos enteiros de latitude e lonxitude, acaroados polo menos por un dos seus lados.

6. A concesión de almacenamento terá unha duración máxima de 30 anos prorrogable por dous períodos sucesivos de dez anos.

Non obstante, se no transcurso do penúltimo ano da segunda prórroga se puider acreditar que ao final do período total de vixencia non se vai completar a capacidade total de almacenamento, o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, logo de solicitude do titular realizada antes do inicio do último ano da segunda prórroga, poderá conceder, de forma motivada, unha prórroga excepcional por un período de tempo non superior a 10 anos que permita optimizar o lugar de almacenamento antes de proceder ao seu peche.

7. A aprobación dunha concesión de almacenamento implicará a declaración de utilidade pública dos terreos supraxacentes que resulten necesarios para o establecemento das instalacións de inxección, así como das súas instalacións auxiliares, para os efectos de expropiación forzosa e exercicio da servidume de paso.

Para o recoñecemento da utilidade pública das instalacións a que se refire o parágrafo anterior, será necesario que o interesado o solicite, incluíndo unha relación concreta e individualizada dos bens ou dereitos que o solicitante considere de necesaria expropiación ou ocupación. A petición someterase a información pública e solicitarase informe dos órganos afectados. Concluída a tramitación, o recoñecemento da utilidade pública será acordado polo Ministerio de Industria, Turismo e Comercio se o outorgamento da concesión corresponde á Administración xeral do Estado, ou polo organismo competente da comunidade autónoma nos demais casos.

A declaración de utilidade pública levará implícita en todo caso a necesidade de ocupación dos bens ou de adquisición dos dereitos afectados, e implicará a urxente ocupación para os efectos do artigo 52 da Lei de expropiación forzosa do 16 de decembro de 1954.

Artigo 11. *Tramitación de concesións de almacenamento.*

1. Compete ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, logo de informe do Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño o outorgamento das concesións de almacenamento.

2. O procedemento de outorgamento das concesións de almacenamento determinarase regulamentariamente. O Ministerio de Industria, Turismo e Comercio deberá resolver sobre as solicitudes de concesións de almacenamento no prazo máximo dun ano. O prazo para resolver entenderase interrompido durante o tempo de tramitación da correspondente avaliación de impacto ambiental.

3. Garantírase que estes procedementos estean abertos a todas as entidades que contén coa capacidade necesaria e que as concesións se concedan sobre a base de criterios obxectivos, públicos e transparentes. Non obstante, darase prioridade ao outorgamento dunha concesión de almacenamento para un lugar de almacenamento determinado ao titular do permiso de investigación sobre o dito lugar. O outorgamento da concesión de almacenamento ao titular do permiso de investigación estará condicionada a que os labores de investigación conclúsen, a que se cumprisen todas as condicións fixadas no permiso de investigación e a que a solicitude de concesión de almacenamento se curse durante o período de validez do permiso de investigación.

Se o titular do permiso de investigación renuncia a este dereito ou non o exerce de conformidade co previsto no número anterior, arbitrase un procedemento de concurso público co obxecto de adxudicar a concesión ao solicitante que, reunindo os requisitos exixidos, ofrezca un proxecto que presente as mellores condicións. Regulamentariamente establecerase a documentación exixible para participar nestes concursos, a forma e prazos para a presentación de ofertas, o procedemento para a súa adxudicación e os criterios para a súa valoración.

4. Os titulares doutros dereitos mineiros e xeolóxicos de explotación cuxo obxecto non sexa o almacenamento de CO₂ e que poidan demostrar fidedignamente a idoneidade dunha estrutura para o almacenamento de CO₂ de conformidade co anexo I desta lei nos límites destes dereitos, poderán presentar directamente solicitude de concesión de almacenamento sen necesidade de cumprir os trámites relativos aos permisos de investigación, sempre e cando a presenten antes do termo da vixencia dos seus dereitos.

5. As solicitudes de concesións de almacenamento incluírán a seguinte información:

- a) O nome e o enderezo do titular.
- b) Acreditación da competencia técnica e económica do titular.
- c) A caracterización do lugar e do complexo de almacenamento e a avaliación das condicións de seguridade de conformidade co previsto nesta lei.
- d) Un proxecto de explotación do lugar de almacenamento que inclúa o programa de investimentos e as actividades comerciais previstas, a cantidade total de CO₂, que poderá ser inxectada e almacenada, así como as fontes de orixe deste e, en particular, se proceden de actividades propias ou de terceiros, os métodos de transporte previstos, a composición dos fluxos de CO₂, os índices e presións de inxección e a situación das instalacións de inxección.
- e) Un estudo do balance de gases de efecto invernadoiro no proceso total (captura, transporte e almacenamento).
- f) A descrición das medidas destinadas a previr irregularidades ou desviacións significativas respecto do plan de explotación previsto.
- g) Proposta de plan de seguimento.
- h) Proposta de medidas correctoras.
- i) Proposta de plan provisional de xestión posterior ao peche.
- j) Documento inicial do proxecto ou, se é o caso, documento ambiental a que se refiren os artigos 6 e 16 do Real decreto legislativo 1/2008, do 11 de xaneiro, polo que se aproba o texto refundido da Lei de avaliación de impacto ambiental de proxectos, para aqueles proxectos que se deban someter a avaliación de impacto ambiental.

Todos os documentos de carácter técnico deberán ir asinados por técnicos competentes na materia correspondente.

6. Recibida unha solicitude, remitirase ao órgano competente da comunidade autónoma para que esta emita informe nun prazo de tres meses, transcorrido o cal, se non se emitise, se poderán proseguir as actuacións, de acordo co establecido no artigo 83.4 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común. Solicitarase tamén do órgano competente da comunidade autónoma a aprobación do plan de seguimento e do plan provisional de xestión posterior ao peche, previstos nos artigos 19 e 23, que se incorporarán ao contido da concesión.

Así mesmo, recibida unha solicitude, solicitarase informe da Comisión Europea para efectos dos artigos 8.2, 10 e outros concordantes da Directiva 2009/31/CE, no prazo dun mes desde que se recibiu, e do Instituto Xeolóxico e Mineiro de España. Este último presumirase favorable se non existe un pronunciamento expreso nun prazo de tres meses.

7. Sen prexuízo do previsto no número anterior, o órgano competente da comunidade autónoma deberá aprobar a correspondente autorización de emisión de gases de efecto invernadoiro de conformidade co previsto na Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro, sen a cal non se poderá comezar a operar o lugar de almacenamento.

Artigo 12. *Garantía financeira.*

1. O solicitante deberá presentar, xunto coa súa solicitude de concesión de almacenamento, a proba da constitución dunha garantía financeira que responda do cumprimento das obrigas derivadas da concesión e desta lei, incluídos os procedementos de peche, e das disposicións posteriores ao peche, así como das obrigas derivadas da inclusión dos lugares de almacenamento no ámbito de aplicación da Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro. A garantía será devolta sempre que a solicitude de concesión non sexa aprobada.

Esta garantía financeira deberá ser válida e efectiva antes de que comece a inxección.

2. As garantías serán constituídas na forma e de conformidade cos procedementos e modalidades que se establezan regulamentariamente.

3. Na determinación da contía da garantía os órganos competentes terán en conta os custos de desmantelamento das instalacións de inxección e de selaxe do lugar de almacenamento. Así mesmo, terase en conta a capacidade de almacenamento do lugar e o custo do dereito de emisión de gases de efecto invernadoiro.

4. A garantía financeira poderase actualizar periodicamente tendo en conta os cambios do risco de fuga avaliados e dos custos estimados a que se refire o número anterior.

5. No caso de que se execute total ou parcialmente a garantía, o titular virá obrigado a repor aquela dentro dun prazo máximo de dous meses. En caso de incumprimento desta obriga, a concesión será revogada.

6. A garantía financeira seguirá tendo validez e producindo efecto:

a) Tras o peche dun lugar de almacenamento de conformidade co previsto no artigo 23, número 1, letras a) e b), ata que a responsabilidade sobre este se transfira á autoridade competente.

b) Tras a revogación dunha concesión de almacenamento:

i. Ata a expedición dunha nova concesión.

ii. Cando o lugar de almacenamento se pechase de conformidade co artigo 23, número 1, letra c), ata a transferencia de responsabilidade de conformidade con esta lei, sempre que se cumprisen as obrigas financeiras mencionadas no artigo 25.

7. Esta garantía será independente da garantía prevista na Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental, ben que deberá ter en conta a cobertura outorgada por esta ou outras garantías de forma que non se produza solapamento ou descuberto.

No caso de que o operador integre nunha soa todas as citadas garantías financeiras, a cantidade destinada a facer fronte ao custo das medidas correctoras e ao cumprimento das obrigas derivadas da concesión de almacenamento de dióxido de carbono deberá quedar claramente delimitada e facilmente dispoñible do resto da garantía.

Artigo 13. *Condicións para outorgar as concesións de almacenamento.*

O Ministerio de Industria, Turismo e Comercio unicamente outorgará unha concesión de almacenamento unha vez que comprobese, sobre a base da solicitude presentada, o seguinte:

a) Que se cumpren todos os requisitos pertinentes desta lei e doutras disposicións aplicables.

b) Que o titular é financeiramente solvente, competente e fiable tecnicamente para explotar e controlar o lugar de almacenamento, e que se facilita ao titular e a todo o seu persoal a formación e a preparación profesional e técnica adecuada.

c) En caso de que haxa máis dun lugar de almacenamento na mesma estrutura subterránea, que as interaccións de presión potenciais son de tal índole que ambos os lugares poden cumprir simultaneamente os requisitos desta lei.

Artigo 14. *Contido das concesións de almacenamento.*

A resolución de outorgamento da concesión conterá, polo menos, a información e os elementos que se relacionan a continuación:

- a) O nome e o enderezo do titular.
- b) A localización e a delimitación precisas do lugar e do complexo de almacenamento e os elementos relativos á estrutura subterránea.
- c) A aprobación do plan de explotación do lugar de almacenamento presentado.
- d) Os requisitos exixidos para a explotación do lugar de almacenamento, a cantidade total de CO₂ cuxo almacenamento xeolóxico se autoriza, os límites de presión do depósito e os índices e presións máximos de inxección.
- e) Os requisitos relativos á composición do fluxo de CO₂ e, se é o caso, outros requisitos relativos á inxección e ao almacenamento, en particular, para impedir irregularidades significativas.
- f) O plan de seguimento aprobado pola comunidade autónoma de conformidade co artigo 19, a obriga de aplicar o plan e os requisitos de actualización do plan, así como os requisitos de información previstos no artigo 20.
- g) A obriga de informar o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio e o órgano competente da comunidade autónoma, en caso de se detectaren irregularidades significativas ou fugas, a obriga de informar dun plan de medidas correctoras e a obriga de aplicar o dito plan en caso de irregularidades significativas ou fugas.
- h) As condicións de peche e o plan provisional de xestión posterior ao peche aprobado pola comunidade autónoma de conformidade co artigo 23.
- i) As disposicións relativas ás modificacións, a revisión, a actualización e a revogación da concesión de almacenamento.
- j) A obriga de establecer e manter a garantía financeira ou outra medida equivalente.
- k) A declaración de impacto ambiental ou, se é o caso, a declaración sobre a avaliación ambiental.

Artigo 15. *Revisión e revogación das concesións de almacenamento.*

1. O titular informará o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio e o órgano competente da comunidade autónoma de calquera cambio que pretenda levar a cabo no proxecto da explotación dun lugar de almacenamento, así como dos cambios de titular. As ditas modificacións deberán ser aprobadas polo Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, que, se é o caso, procederá á revisión do outorgamento da concesión de almacenamento ou das súas condicións.

2. O órgano competente da comunidade autónoma asegurarse e informará, se é o caso, o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio de que non se leve a cabo ningunha modificación substancial na explotación dos lugares de almacenamento sen que se expida unha nova concesión de almacenamento ou unha concesión revisada de conformidade con esta lei. O órgano competente da comunidade autónoma poderá solicitar a revisión das concesións de almacenamento de acordo co previsto neste artigo.

Os cambios substanciais na explotación dos lugares de almacenamento estarán suxeitos a avaliación de impacto ambiental nos termos establecidos no Real decreto legislativo 1/2008, do 11 de xaneiro.

3. O Ministerio de Industria, Turismo e Comercio examinará e, se é o caso, resolverá, logo de audiencia do titular e logo de informe do órgano autonómico competente, se é o caso, a modificación das condicións ou, en última instancia, a revogación da concesión de almacenamento, sen prexuízo das sancións que poidan corresponder, nos seguintes casos:

- a) Se ten coñecemento ou se denunciou a existencia de irregularidades significativas ou fugas.

b) Se os informes presentados ou as inspeccións ambientais efectuadas mostran o incumprimento das condicións da concesión ou riscos de irregularidades significativas ou de fugas.

c) Se ten coñecemento de calquera outro incumprimento das condicións da concesión por parte do titular.

d) Se resultar necesario á luz dos últimos descubrimentos científicos e avances tecnolóxicos. O titular terá dereito a ser indemnizado polos prexuízos que, se é o caso, poida causarlle a modificación ou a revogación da concesión.

Os órganos competentes das comunidades autónomas poderán solicitar a revogación das concesións nos supostos previstos neste punto.

4. En todo caso, sen prexuízo do disposto nas letras a) a d) do número anterior, revisaranse as concesións cinco anos despois do seu outorgamento, e a partir de entón cada dez anos, logo de informe da comunidade autónoma competente para a inspección da instalación, que deberá emitir polo menos tres meses antes de que se cumpran os referidos prazos.

5. Tras a revogación dunha concesión de conformidade co número 3, o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio poderá expedir unha nova concesión ou pechar o lugar de almacenamento. A resolución pola que se revogue a concesión indicará se procede o peche do lugar de almacenamento ou o outorgamento dunha nova concesión.

6. Ata que se expida unha nova concesión, o órgano competente da comunidade autónoma asumirá temporalmente todas as obrigas xurídicas relativas aos criterios de admisión de inxeccións de CO₂, no caso de que estas continúen, así como as relativas ao seguimento e aplicación das medidas correctoras conforme os requisitos establecidos nesta lei, á entrega dos dereitos de emisión en caso de fuga conforme a Lei 1/2005 e á aplicación das medidas de prevención e reparación conforme o artigo 17, número 1, e os artigos 19 e 20, número 1, da Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental.

A Administración autonómica recuperará do titular precedente os custos afrontados, facendo uso, mesmo, da garantía financeira prevista nesta lei.

7. En caso de peche do lugar de almacenamento conforme o artigo 23, número 1, letra c), aplicarase o previsto no número 5 do citado artigo.

Artigo 16. Transmisibilidade de permisos de investigación e concesións de almacenamento.

A transmisión total ou parcial de permisos de investigación e concesións de almacenamento estará sometida á autorización da Administración competente en cada caso para o seu outorgamento, logo de acreditación do cumprimento polo adquirente dos requisitos exixidos para ser titular deles.

Artigo 17. Extinción dos permisos de investigación e concesións de almacenamento.

1. Os permisos e concesións regulados nesta lei extinguiranse:

a) Por revogación declarada polo órgano competente logo de audiencia do titular. A revogación producirase, no caso dos permisos de investigación, por incumprimento das condicións previstas neles; no caso de concesións de almacenamento observarase o previsto no artigo 15.

b) Por caducidade, cando venzan os seus prazos.

c) Por renuncia total ou parcial do titular.

d) Por morte ou extinción do titular, incluída a disolución ou liquidación da persoa xurídica titular.

e) Por calquera outra causa establecida polas leis.

2. Ao extinguirse un permiso ou concesión devolverse ao seu titular a garantía ou a parte desta que corresponda no caso de extinción parcial, salvo que proceda a súa execución de acordo co previsto nesta lei.

3. Cando unha concesión de explotación se extinga por vencemento do seu prazo e sexa obxecto de concurso para a súa ulterior adxudicación, terá preferencia para adquirirla, en igualdade de condicións, o concesionario cesante.

4. O disposto neste artigo enténdese sen prexuízo do disposto no artigo 15 e no artigo 18 e seguintes acerca das obrigas derivadas do peche.

CAPÍTULO III

Funcionamento, peche e obrigas tras o peche

Artigo 18. *Composición da corrente de dióxido de carbono.*

1. Para efectos do seu almacenamento conforme esta lei, o fluxo obxecto de almacenamento deberá estar maioritariamente composto de dióxido de carbono. Non se poderá engadir ao fluxo de CO₂ ningún residuo ou substancia co obxecto da súa eliminación.

2. Non obstante, o fluxo de CO₂ poderá conter restos de substancias asociadas a partir da fonte ou durante as operacións de captura ou de inxección e substancias residuais que se engadiron para facilitar o seguimento e a verificación da migración de CO₂. As concentracións de todas as substancias incidentais e engadidas deberán estar por debaixo dun nivel que poida:

- a) Causar efectos negativos na integridade do lugar de almacenamento ou na infraestrutura de transporte,
- b) constituír un risco importante para o ambiente ou a saúde humana, ou
- c) infrinxir disposicións da normativa aplicable.

3. O titular do lugar de almacenamento deberá:

- a) Aceptar e inxectar fluxos de CO₂ unicamente se se levou a cabo unha análise da composición dos fluxos por unha entidade acreditada para este fin da forma que regulamentariamente se estableza, incluídas as substancias corrosivas, e unha avaliación de riscos, e se esta mostrou que os niveis de contaminación son acordes ás condicións a que se refire o número 1.

- b) Manter un rexistro das cantidades e características dos fluxos de CO₂ entregados e inxectados, incluída a composición dos ditos fluxos.

4. O órgano competente da comunidade autónoma asegurarse de que o titular cumpre con estas obrigas. Para estes efectos, poderá solicitar do titular, en calquera momento, a información oportuna, incluídos os documentos que proben o cumprimento destas obrigas.

5. Para os efectos do disposto neste artigo, teranse en conta as orientacións que adoptou a Comisión Europea en aplicación do disposto no artigo 12.2 da Directiva 2009/31/CE.

Artigo 19. *Seguimento.*

1. O titular deberá levar a cabo o seguimento das instalacións de inxección e do complexo de almacenamento, incluíndo, cando sexa posible, o penacho de CO₂, e, cando sexa necesario, do contorno circundante, co fin de:

- a) Comparar o comportamento real do CO₂ e da auga de formación, no lugar de almacenamento coa modelización do dito comportamento.
- b) Detectar as irregularidades significativas.
- c) Detectar a migración de CO₂.
- d) Detectar as fugas de CO₂.
- e) Detectar efectos negativos importantes no contorno inmediato, en particular na auga potable, na poboación ou nos usuarios da biosfera circundante.

- f) Avaliar a eficacia das medidas correctoras adoptadas.
- g) Actualizar a avaliación da seguridade e a integridade do complexo de almacenamento, a curto e longo prazo, incluída a avaliación de se o CO₂ almacenado permanecerá completa e permanentemente confinado.

2. O seguimento basearase nun plan elaborado polo titular de conformidade cos requisitos establecidos no anexo II desta lei, e que incluírá tamén os datos pormenorizados para o seguimento de emisións de conformidade co previsto na Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro. O plan será presentado ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio coa solicitude de concesión. O Ministerio de Industria, Turismo e Comercio remitirao ao órgano autonómico competente para que este o aprobe. Unha vez aprobado polo órgano autonómico competente, este remitirá de novo o plan ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio para que sexa incorporado á concesión de almacenamento.

3. O plan actualizarase de conformidade cos requisitos establecidos no anexo II e, en calquera caso, cada cinco anos, co fin de ter en conta os cambios do risco de fuga avaliado, os cambios nos riscos avaliados para o ambiente e a saúde humana, os novos coñecementos científicos e as melloras introducidas nas mellores tecnoloxías dispoñibles. Os plans actualizados volveranse presentar ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio para a súa aprobación polo órgano autonómico competente de conformidade co procedemento previsto no número anterior.

Artigo 20. *Obrigas de información.*

Coa frecuencia que se determine na concesión, e en calquera caso polo menos unha vez ao ano, o titular deberá presentar ao órgano competente da comunidade autónoma a seguinte información:

- a) Todos os resultados do seguimento realizado durante o período considerado, incluída a información sobre a tecnoloxía de seguimento utilizada.
- b) As cantidades e características dos fluxos de CO₂ entregados e inxectados, incluída a composición dos ditos fluxos, durante o período considerado.
- c) A proba do mantemento da garantía financeira.
- d) Calquera outra información que o órgano autonómico competente considere útil para avaliar o cumprimento das condicións estipuladas na concesión e para mellorar o coñecemento do comportamento do CO₂ no lugar de almacenamento.

Artigo 21. *Inspeccións.*

1. O órgano competente da comunidade autónoma establecerá un sistema de inspeccións rutineiras ou puntuais dos complexos de almacenamento co fin de comprobar e reforzar o seu cumprimento, así como de vixiar os efectos do complexo de almacenamento de CO₂ para o ambiente e a saúde humana.

2. As inspeccións incluírán actividades tales como visitas das instalacións de superficie, incluídas as instalacións de inxección, a avaliación das operacións de inxección e de seguimento efectuadas polo titular e a comprobación de todos os rexistros en poder deste.

3. As inspeccións periódicas levaranse a cabo polo menos unha vez ao ano durante a vixencia da concesión e ata os tres anos posteriores ao peche. Posteriormente, estas inspeccións levaranse a cabo cada cinco anos ata que teña lugar a transferencia da responsabilidade á autoridade competente. Nas inspeccións examínanse as instalacións de inxección e de seguimento, así como todos os posibles efectos do complexo de almacenamento para o ambiente e a saúde humana.

4. Realízanse inspeccións puntuais nos casos seguintes:

- a) Cando se teña coñecemento ou se denunciase a existencia de irregularidades significativas ou de fugas.

b) Cando os informes revelen un cumprimento insuficiente das condicións da concesión.

c) Para investigar denuncias relativas ao ambiente ou a saúde humana.

d) Noutros casos, se o órgano competente da comunidade autónoma o considera oportuno.

5. Despois de cada inspección, o órgano competente da comunidade autónoma elaborará un informe sobre os seus resultados. No informe avaliarase o cumprimento dos requisitos desta lei e indícarase, se é o caso, a conveniencia de adoptar medidas adicionais. O informe comunicárase ao titular, e farase público dentro dos dous meses seguintes á inspección. As comunidades autónomas remitirán copia destes informes aos ministerios de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño e de Industria, Turismo e Comercio, e informarán anualmente sobre as inspeccións realizadas no marco da Comisión de Coordinación de Políticas de Cambio Climático.

Artigo 22. *Medidas en caso de irregularidades significativas ou fugas.*

1. O titular está obrigado a notificar inmediatamente ao órgano competente da comunidade autónoma as irregularidades significativas ou fugas que se produzan, e a adoptar as medidas correctoras necesarias, incluídas aquelas relacionadas coa protección da saúde humana.

En caso de fugas e de irregularidades significativas con risco de fugas, o titular notificarallo tamén á autoridade competente conforme a Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro, se for distinta da recollida no parágrafo anterior.

2. As medidas recollidas no número 1 adoptaranse axustándose, como mínimo, ás exixencias contidas no plan de medidas correctoras presentado de acordo coa letra g) do artigo 14.

3. O órgano competente da comunidade autónoma exixirá ao titular que adopte as medidas correctoras necesarias, así como as medidas apropiadas relacionadas coa protección da saúde humana. Estas medidas poderán ser adicionais ás previstas no plan de medidas correctoras ou diferentes destas. Ademais, o órgano competente da comunidade autónoma poderá adoptar por si mesmo, en todo momento, medidas correctoras se o considera necesario.

4. En caso de que o titular non adopte as medidas correctoras necesarias, o órgano competente da comunidade autónoma adoptaráas por si mesmo.

5. O órgano competente da comunidade autónoma recuperará do titular os custos afrontados en relación coas medidas mencionadas nos números 3 e 4, podendo facer uso, para estes efectos, da garantía financeira establecida no artigo 12.

6. Con independencia do previsto nos números anteriores, en caso de fugas o titular terá a obriga de levar a cabo as correspondentes entregas de dereitos de emisión de conformidade co previsto na Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro.

Artigo 23. *Obrigas relativas ao peche e ao período posterior ao peche.*

1. O lugar de almacenamento pecharase nos seguintes casos:

a) Por terse cumprido o prazo previsto na concesión, teren finalizado as actividades de inxección ou terse cumprido calquera outra das condicións estipuladas na concesión que comporte a súa finalización, sempre que, en todos estes casos, tales circunstancias resulten acreditadas polo titular ante o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio.

b) Por solicitude do titular, logo de aceptación polo Ministerio de Industria, Turismo e Comercio sempre que non comporte incidencia negativa sobre o dominio público, o ambiente ou a saúde pública ou cause prexuízos a terceiros, ou

c) Cando así o decida o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio tras a revogación dunha concesión de almacenamento.

2. Tras o peche dun lugar de almacenamento de conformidade co número 1, letras a) ou b), e ata que a responsabilidade sobre este se transfira á Administración xeral do Estado, o titular seguirá sendo responsable:

- a) Do seguimento e das obrigas de información.
- b) De adoptar todas as medidas correctoras, de conformidade cos requisitos establecidos nesta lei.
- c) De cumprir coas obrigas relacionadas coa entrega dos dereitos de emisión en caso de fugas, conforme a Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro.
- d) De cumprir coas medidas preventivas, de evitación e de reparación previstas nos artigos 17, 19 e 20 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental.
- e) De selar o lugar de almacenamento e de retirar as instalacións de inxección.

Estas obrigas cumpriranse conforme un plan de xestión posterior ao peche elaborado polo titular, de conformidade coas mellores prácticas e cos requisitos establecidos no anexo II. O plan de xestión posterior ao peche de carácter provisional será presentado ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio coa solicitude de concesión. O Ministerio de Industria, Turismo e Comercio remitirao ao órgano autonómico competente para que este o aprobe. Unha vez aprobado polo órgano autonómico competente, este remitirá de novo o Plan ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio para que o incorpore á concesión de almacenamento de acordo co previsto no artigo 14.

3. Previamente ao peche dun lugar de almacenamento de conformidade co número 1, letras a) ou b), o plan provisional de xestión posterior ao peche actualizarase debidamente, tendo en conta as análises de risco, as mellores prácticas e as melloras tecnolóxicas existentes nese momento. Unha vez actualizado, presentarase ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, que o remitirá ao órgano autonómico competente para que este o aprobe como plan definitivo de xestión posterior ao peche.

4. Tras o peche dun lugar de almacenamento e ata a transferencia de responsabilidade á Administración xeral do Estado, os órganos competentes das comunidades autónomas velarán polo cumprimento por parte do titular das obrigas previstas no número 2.

5. Tras o peche dun lugar de almacenamento de conformidade co número 1, letra c), o Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño será responsable:

- a) Do seguimento e das medidas correctoras de conformidade cos requisitos establecidos nesta lei.
- b) De cumprir coas obrigas relacionadas coa entrega dos dereitos de emisión en caso de fugas, conforme a Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro.
- c) Da selaxe do lugar de almacenamento e retirada das instalacións de inxección.
- d) De cumprir coas medidas preventivas, de evitación e de reparación previstas nos artigos 17, 19 e 20 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental.

As exixencias posteriores ao peche, en virtude desta lei, cumpriraas o Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño conforme o plan provisional de xestión posterior ao peche, actualizado en caso necesario. O exercicio destas funcións poderá ser encomendado polo Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño á entidade a que se refire o número 3 do artigo 25 ou a calquera entidade que conte con medios técnicos e competencia para desenvolver estas funcións.

6. O órgano competente da comunidade autónoma ou o Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño, segundo corresponda, recuperarán do titular os custos afrontados en relación coas medidas mencionadas no número 5, podendo facer uso, para estes efectos, da garantía financeira establecida no artigo 12.

Artigo 24. *Transferencia de responsabilidade.*

1. Tras o peche dun lugar de almacenamento de conformidade co artigo 23, número 1, letras a) ou b), transferiranse á Administración xeral do Estado, por iniciativa desta ou por petición do titular, todas as obrigas legais relacionadas co seguimento e coas medidas correctoras exixibles conforme esta lei, coa entrega dos dereitos de emisión consonte a Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro, e das accións preventivas e reparadoras, conforme o artigo 17, número 1, e os artigos 19 e 20, número 1, da Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental, sempre que:

- a) Todas as probas dispoñibles indiquen que todo o CO₂ almacenado permanecerá completa e permanentemente confinado.
- b) Transcorresen polo menos 20 anos, salvo que o Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño determine un prazo inferior tras ter comprobado que antes de que transcorra ese prazo existe certeza acerca do recollido no parágrafo anterior.
- c) Se cumprise coas obrigas financeiras mencionadas no artigo 25.
- d) O lugar de almacenamento fose selado e se retirasen as instalacións de inxección.

2. O titular preparará un informe que documente o cumprimento da condición referida no número 1, letra a), e presentaráo ao Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño. O informe deberá acreditar, polo menos, o seguinte:

- a) A conformidade do comportamento real do CO₂ inxectado coa modelización do dito comportamento.
- b) A ausencia de toda fuga aparente.
- c) Que o lugar de almacenamento está evolucionando cara a unha situación de estabilidade a longo prazo.

3. Cando o Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño considere que se cumpren as condicións mencionadas no número 1, letras a) e b), preparará unha proposta de resolución pola que se aprobe a transferencia de responsabilidade. A proposta de resolución especificará o método para determinar o cumprimento da condición mencionada no número 1, letra d), así como os requisitos actualizados referidos á selaxe do lugar de almacenamento e á retirada das instalacións de inxección. O Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño remitirá o informe recollido no número 2 e a proposta de resolución á Comisión Europea para que esta informe ao respecto.

Cando o Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño considere que non se satisfán as condicións mencionadas no número 1, letras a) e b), informará o titular dos motivos.

4. Unha vez realizados os trámites previstos nos números anteriores e comprobado que se cumpren as condicións establecidas no número 1, o Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño elevará a proposta de resolución de transferencia de responsabilidade ao Consello de Ministros para a súa aprobación. A dita resolución deberá ser notificada ao titular e comunicada á Comisión Europea.

5. Unha vez transferida a responsabilidade, finalizarán as inspeccións periódicas previstas e o seguimento poderase reducir a uns niveis que se consideren suficientes para poder detectar as fugas ou as irregularidades significativas. O seguimento intensificarase en caso de se detectaren fugas ou irregularidades significativas, co fin de avaliar o alcance do problema e a efectividade das medidas correctoras.

6. Nos casos en que a Administración incorra en custos de xestión do lugar de almacenamento tras a transferencia de responsabilidade, poderá recuperar do titular os custos ocasionados se este tiver incorrido en incumprimentos, en particular nos casos de presentación de datos deficientes, ocultación de información pertinente, negligencia, engano intencionado ou ausencia da dilixencia debida. Noutros casos, e sen prexuízo do

disposto no artigo 25, non se poderán recuperar custos do titular despois da transferencia de responsabilidade.

7. Tras o peche dun lugar de almacenamento de conformidade co artigo 23, número 1, letra c), a transferencia de responsabilidade considerarase efectiva unha vez que todas as probas dispoñibles indiquen que a totalidade do CO₂ almacenado permanecerá completa e permanentemente confinado, e unha vez que o lugar de almacenamento fose selado e se retirasen as instalacións de inxección.

Artigo 25. Seguimento de lugares de almacenamento de dióxido de carbono tras a transferencia de responsabilidade.

1. O Goberno adoptará as medidas necesarias para levar a cabo o seguimento dos lugares de almacenamento tras a transferencia de responsabilidade, incluíndo as relativas á cobertura dos custos de seguimento dos referidos lugares de almacenamento, así como aquelas outras que resulten necesarias para garantir que o CO₂ almacenado permanece completa e permanentemente confinado.

2. Para os efectos do previsto no número anterior o Goberno regulará un instrumento financeiro para facer fronte aos custos de seguimento. En todo caso, e de conformidade co que se determine, o titular do lugar de almacenamento deberá realizar unha achega económica, antes de que a transferencia de responsabilidade teña lugar de conformidade co previsto no artigo 24, ao citado instrumento financeiro. A contía da achega e as condicións en que esta se deberá levar a cabo serán determinadas regulamentariamente, tendo en conta os parámetros mencionados no anexo I e os elementos relacionados coa cronoloxía do almacenamento de CO₂ que sexan pertinentes para establecer as obrigas posteriores á transferencia, e cubrirá, polo menos, os custos anticipados de seguimento por un período de 30 anos.

3. Así mesmo, para os efectos do previsto no número 1 deste artigo, o Goberno adoptará, antes de que se produza a transferencia de responsabilidade en relación con algún lugar de almacenamento, as medidas necesarias para garantir o adecuado exercicio das funcións de seguimento dos lugares de almacenamento pechados e cuxa responsabilidade se vaia transferir á Administración. A este respecto, poderase encomendar a análise destes elementos a unha entidade pública que conte con medios técnicos e competencia para isto.

CAPÍTULO IV

Acceso de terceiros

Artigo 26. Acceso á rede de transporte e aos lugares de almacenamento.

1. O Ministerio de Industria, Turismo e Comercio adoptará as medidas necesarias para garantir o acceso dos usuarios potenciais ás redes de transporte e aos lugares de almacenamento con fins de almacenamento xeolóxico do CO₂ producido e capturado, de conformidade cos números 2, 3 e 4. Regulamentariamente poderanse precisar as medidas necesarias para garantir o cumprimento do previsto neste artigo.

2. O acceso recollido no número 1 facilitarase de forma transparente e non discriminatoria. Para isto, terase en conta:

a) A capacidade de almacenamento e de transporte que estea dispoñible ou poida estarlo en condicións razoables.

b) A parte proporcional das obrigas de redución de CO₂ asumidas por España en virtude dos instrumentos xurídicos internacionais e da normativa comunitaria que estea previsto cumprir mediante a captura e almacenamento xeolóxico de CO₂.

c) A necesidade de denegar o acceso a lugares de almacenamento en caso de incompatibilidades das especificacións técnicas que non se poidan solucionar de forma razoable.

d) A necesidade de respectar as necesidades razoables e debidamente xustificadas do propietario ou titular do lugar de almacenamento ou da rede de transporte e os intereses de todos os demais usuarios do lugar de almacenamento ou da rede ou das instalacións de transformación ou xestión que poidan resultar afectados.

3. Os titulares dos lugares de almacenamento poderán exixir un prezo pola súa utilización, respectando, en todo caso, os principios de transparencia e non discriminación. O réxime retributivo das redes de transporte será determinado polo Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, logo de acordo da Comisión Delegada do Goberno para Asuntos Económicos, da forma que regulamentariamente se estableza.

4. Os titulares das redes de transporte e dos lugares de almacenamento poderán denegar o acceso alegando falta de capacidade. A denegación deberase motivar e xustificar debidamente. En caso de denegación do acceso, o titular comunicará ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, expondo os motivos da denegación.

5. O Ministerio de Industria, Turismo e Comercio poderá exixir a adopción das medidas necesarias para garantir que os titulares que deneguen o acceso alegando falta de capacidade ou ausencia de conexión efectúen as melloras necesarias, sempre que facelo sexa economicamente viable e que un cliente potencial estea disposto a correr cos gastos e responsabilidades que isto supoña, e sempre que isto non teña efectos ambientais negativos na seguridade do transporte e o almacenamento xeolóxico de CO₂.

Artigo 27. *Solución de conflitos.*

1. O Ministerio de Industria, Turismo e Comercio resolverá os conflitos relativos ao acceso ás redes de transporte e aos lugares de almacenamento, observando os criterios expostos no artigo 26, número 2 e tendo en conta o número de partes que poidan intervir na negociación do dito acceso.

2. En caso de conflitos transnacionais, aplicaranse os mecanismos de solución previstos nesta lei cando a rede de transporte ou o lugar de almacenamento a que se negou o acceso se encontre en España. Cando xurda un conflito transnacional, no cal outro Estado membro da Unión Europea participe na xestión da rede de transporte ou no do lugar de almacenamento de que se trate, o Goberno concertarase co do dito Estado para garantir a aplicación coherente do réxime de almacenamento xeolóxico de CO₂.

CAPÍTULO V

Rexistro e publicidade

Artigo 28. *Rexistro de lugares de almacenamento.*

1. O Ministerio de Industria, Turismo e Comercio creará e manterá un rexistro dos permisos de investigación e as concesións de almacenamento aprobados, incluíndo información sobre os lugares de almacenamento pechados. Para isto, solicitará a información necesaria das administracións autonómicas competentes e do Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño.

2. O Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño creará e manterá un rexistro permanente de todos os lugares de almacenamento pechados e dos complexos de almacenamento circundantes que inclúa os mapas e seccións da súa extensión espacial e a información dispoñible que permita valorar se o CO₂ almacenado quedará completa e permanentemente confinado.

3. As administracións públicas manterán as relacións de cooperación necesarias para garantir a exactitude e coherencia da información que conste nos seus respectivos rexistros. En particular, as administracións autonómicas e o Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño porán á disposición do Ministerio de Industria, Turismo e Comercio a información relativa aos permisos de investigación concedidos e aos lugares de almacenamento pechados, respectivamente.

4. As administracións públicas terán en conta os rexistros a que se refire este artigo nos seus procedementos de planificación, así como cando autoricen actividades susceptibles de afectar ou verse afectadas polo almacenamento xeolóxico de CO₂ nos lugares de almacenamento rexistrados. A este respecto, deberase observar o previsto na disposición adicional primeira desta lei.

Artigo 29. *Publicidade.*

As administracións públicas porán á disposición do público a información relacionada co almacenamento xeolóxico de CO₂ de conformidade co disposto na Lei 27/2006, do 18 de xullo, pola que se regulan os dereitos de acceso á información, de participación pública e de acceso á xustiza en materia de ambiente.

CAPÍTULO VI

Réxime sancionador

Artigo 30. *Infraccións.*

1. Son infraccións administrativas as accións e omisións que se tipifican nos artigos seguintes.

2. As infraccións administrativas establecidas nesta lei entenderanse sen prexuízo das responsabilidades civís, penais, ambientais ou doutra orde en que poidan incurrir os titulares das empresas que desenvolven as actividades a que se refiren.

Artigo 31. *Infraccións moi graves.*

1. Son infraccións moi graves:

- a) Levar a cabo inxeccións de CO₂ sen contar co título administrativo habilitante conforme esta lei.
- b) O incumprimento das obrigas impostas aos titulares no marco desta lei que poñan en grave perigo a saúde humana ou o ambiente.
- c) Falsear información relacionada coa transferencia de responsabilidade regulada no artigo 24.

2. Igualmente, consideraranse infraccións moi graves as infraccións graves recollidas no artigo seguinte cando nos tres anos anteriores á súa comisión fose imposta ao infractor unha sanción polo mesmo tipo de infracción.

Artigo 32. *Infraccións graves.*

Son infraccións graves:

- a) Levar a cabo traballos de investigación para almacenamento de CO₂ sen contar cun permiso de investigación conforme esta lei.
- b) Non ter constituído garantía financeira válida e efectiva no momento de comezar a inxección.
- c) A inxección nun lugar de almacenamento de fluxos sen cumprir coas exigencias desta lei, incluída a inxección de substancias ou residuos distintos aos recollidos nesta lei.
- d) Non realizar o seguimento das instalacións de inxección e do complexo de almacenamento de acordo co previsto nesta lei.
- e) Non levar a cabo o seguimento dos lugares de almacenamento tras o seu peche de acordo co previsto nesta lei.
- f) Non notificar con carácter inmediato as irregularidades significativas ou fugas que se produzan.
- g) Non adoptar as medidas correctoras pertinentes en caso de que se produzan irregularidades significativas ou fugas.
- h) Non cumprir coas obrigas de información recollidas nesta lei nos prazos previstos ou falsear a información subministrada á Administración.

i) Incumprir as obrigas relativas á selaxe e retirada das instalacións de inxección tras o peche do lugar de almacenamento.

Artigo 33. *Infraccións leves.*

Constitúen infraccións leves aquelas infraccións de preceptos de obrigada observancia comprendidos nesta lei e nas súas normas de desenvolvemento que non constitúan infracción grave ou moi grave, conforme o disposto nos dous artigos anteriores.

Artigo 34. *Gradación das sancións.*

Para a determinación das correspondentes sancións teranse en conta as seguintes circunstancias:

- a) O perigo resultante da infracción para a vida e a saúde das persoas e para o ambiente.
- b) A importancia do dano ou deterioración causada.
- c) A intencionalidade ou reiteración na comisión da infracción.
- d) A reiteración por comisión de máis dunha infracción da mesma natureza.

Artigo 35. *Sancións.*

1. As infraccións tipificadas nos artigos anteriores serán sancionadas:

- a) As infraccións moi graves con multa de entre 2.000.001 euros e 5.000.000 de euros.
- b) As infraccións graves con multa de entre 200.001 euros e 2.000.000 de euros.
- c) As infraccións leves, con multa de ata 200.000 euros.

2. Sen prexuízo do disposto no número anterior, a resolución que poña fin ao procedemento sancionador poderá determinar, adicionalmente, nos supostos de infraccións graves e moi graves, a revogación da concesión de almacenamento, o peche do lugar de almacenamento ou a suspensión da inxección de CO₂.

3. Estas sancións entenderanse sen prexuízo da obriga de cumprir coas medidas preventivas, de evitación e de reparación previstas nos artigos 17, 19 e 20 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental, así como coas obrigas relacionadas coa entrega dos dereitos de emisión en caso de fugas consonte a Lei 1/2005, do 9 de marzo, pola que se regula o réxime do comercio de dereitos de emisión de gases de efecto invernadoiro.

Artigo 36. *Medidas cautelares.*

O órgano instrutor do expediente sancionador estará facultado para adoptar medidas cautelares no marco do procedemento sancionador naqueles supostos en que a natureza da infracción así o aconselle, podendo ordenar a suspensión da inxección de forma temporal.

Artigo 37. *Procedemento sancionador.*

1. O procedemento para a imposición de sancións axustarase ao previsto na Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

2. O prazo máximo para resolver e notificar os expedientes sancionadores tramitados conforme o procedemento previsto será dun ano.

Artigo 38. *Competencia para impor sancións.*

1. A competencia para tramitar e resolver os procedementos sancionadores previstos nesta lei corresponderá aos órganos autonómicos competentes, salvo nos supostos de permisos ou concesións sobre lugares cuxa xestión corresponda á Administración do Estado, de conformidade co previsto no artigo 5, e no suposto previsto na letra c) do número 1 do artigo 31.

2. No caso de que a Administración xeral do Estado sexa competente para a resolución dos expedientes sancionadores, a súa incoación e tramitación corresponderán ao departamento que teña encomendadas as funcións relativas á xestión do lugar de almacenamento no momento de se producir a infracción. A resolución de tales expedientes corresponderá aos respectivos ministros, en caso de infraccións leves e graves, e ao Consello de Ministros, en caso de infraccións moi graves.

Disposición adicional primeira. *Concesións de almacenamento e planeamento.*

1. As concesións de almacenamento de CO₂ deberanse ter en conta nos correspondentes instrumentos de ordenación do territorio, de ordenación urbanística ou de planificación de infraestruturas viarias, segundo corresponda, precisando as posibles instalacións, cualificando adecuadamente os terreos e establecendo as reservas de solo necesarias para a localización das novas instalacións e a protección das existentes.

2. Nos casos en que non se tiveron en conta as concesións de almacenamento de CO₂ en instrumentos de ordenación ou de planificación descritos no número anterior, ou cando razóns xustificadas de urxencia ou excepcional interese aconsellen o establecemento de instalacións para o almacenamento, e sempre que en virtude do establecido noutras leis resultase preceptivo un instrumento de ordenación do territorio ou urbanístico, segundo a clase do solo afectado, observarse o disposto na lexislación sobre réxime do solo e ordenación do territorio que resulte aplicable e, en particular, o establecido na disposición adicional décima do Real decreto legislativo 2/2008, do 20 de xuño, polo que se aproba o texto refundido da Lei do solo.

3. As restricións previstas nos instrumentos de ordenación ou de planificación descritos no número anterior que afecten as actividades de investigación e aproveitamento de estruturas subterráneas para o almacenamento de CO₂ non poderán ter carácter xenérico e deberán estar motivadas.

4. No caso de almacenamento de CO₂ no subsolo mariño observarse o disposto na disposición adicional terceira.

Disposición adicional segunda. *Obrigas para instalacións de combustión de máis de 300 megawatts.*

1. Para a obtención da resolución de autorización administrativa correspondente, os titulares de instalacións de combustión cunha potencia eléctrica nominal igual ou superior a 300 megawatts deberán avaliar se cumpren as seguintes condicións:

- a) Que dispoñen de lugares de almacenamento adecuados.
- b) Que as instalacións de transporte son técnica e economicamente viables.
- c) Que é técnica e economicamente viable unha adaptación posterior para a captura de CO₂.

2. O Ministerio de Industria, Turismo e Comercio determinará se se reúnen as condicións citadas no número anterior baseándose na avaliación do titular e na información de que dispoña, en particular a relativa á protección do ambiente e a saúde humana. Cando se cumpran as condicións establecidas no número 1, o titular deberá reservar suficiente espazo no lugar da instalación para o equipamento necesario para a captura e compresión de CO₂.

3. Regulamentariamente desenvolveranse as previsións desta disposición, introducindo as modificacións oportunas, para estes efectos, no Real decreto 430/2004, do 12 de marzo, polo que se establecen novas normas sobre limitación de emisións á atmosfera de determinados axentes contaminantes procedentes de grandes instalacións de combustión, e se fixan certas condicións para o control das emisións á atmosfera das refinarías de petróleo, e no Real decreto 1955/2000, do 1 de decembro, polo que se regulan as actividades de transporte, distribución, comercialización, subministración e procedementos de autorización de instalacións de enerxía eléctrica.

4. As instalacións a que se refire esta disposición que obtiveron resolución de autorización administrativa entre o 25 de xuño de 2009 e a data de entrada en vigor desta lei, deberán levar a cabo a avaliación prevista no número 1 nun prazo de seis meses. Se nestes supostos se cumpren as condicións establecidas no número 1, adoptaranse as medidas necesarias para cumprir co previsto no número 2 de conformidade co que determine a este respecto o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio.

Disposición adicional terceira. *Almacenamento xeolóxico de CO₂ no subsolo mariño.*

1. Para os supostos de almacenamento de dióxido de carbono en estruturas xeolóxicas que se estendan, en todo ou en parte, polo subsolo mariño, observarase o previsto nesta disposición.

2. Non se autorizará o almacenamento de CO₂ en estruturas xeolóxicas no subsolo mariño cando a dita actividade non estea permitida polos convenios internacionais de protección do medio mariño que resulten de aplicación en función da localización xeográfica da instalación de inxección.

3. A ocupación do dominio público marítimo-terrestre que resulte necesaria para levar a cabo as actuacións amparadas polos permisos e concesións recollidos nesta lei requirirán dos títulos administrativos habilitantes para isto de conformidade coa Lei 22/1988, do 28 de xullo, de costas.

4. Os permisos e concesións previstos nesta lei, cando se refiran a almacenamento de CO₂ no subsolo mariño, deberán respectar a planificación e limitacións establecidas para as ditas zonas nas normas de protección ambiental do medio mariño, e en particular nas estratexias mariñas que se elaboren de conformidade co previsto na Lei 41/2010, do 29 de decembro, de protección do medio mariño.

5. As competencias atribuídas ás comunidades autónomas nesta lei serán exercidas, no caso de almacenamento de CO₂ no subsolo mariño, polo Ministerio de Industria, Turismo e Comercio. Este solicitará, cando for oportuno, o apoio técnico do Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño.

Nestes supostos, a garantía recollida no artigo 12 consistirá nalgunha das previstas no Real decreto 161/1997, do 7 de febreiro, polo que se aproba o Regulamento da Caixa Xeral de Depósitos.

Disposición adicional cuarta. *Proxectos considerados no Plan de Recuperación Económica da UE.*

Co obxecto de poder tramitar en tempo e en prazo os proxectos de captura, transporte e almacenamento de CO₂ previstos na Directiva 2009/29/CE, que emenda a Directiva 2003/87/CE sobre o comercio europeo de emisións, mencionados no seu artigo 10.a).8) e considerados no Plan de Recuperación Económica da Unión Europea, as administracións e, en particular, a Administración xeral do Estado, a través dos seus órganos substantivos e competentes, velarán para garantir a viabilidade en prazo da tramitación dos proxectos que se desenvolvan no Reino de España.

Disposición transitoria primeira. *Títulos concedidos ao abeiro da Lei 22/1973, do 21 de xullo, de minas.*

1. As autorizacións para recoñecemento de estruturas subterráneas para a súa utilización como almacenamento de CO₂ tramitadas consonte a Lei 22/1973, do 21 de xullo, de minas, con anterioridade á entrada en vigor desta lei deberán adaptarse ao disposto nesta para os permisos de investigación, para o cal os seus titulares disporán dun prazo de dezoito meses para presentar ante o órgano competente a documentación a que se refire o artigo 7 desta lei.

Os titulares destas autorizacións poderán solicitar concesións de almacenamento conforme esta lei, e gozarán de prioridade para o seu outorgamento nos termos recollidos no artigo 11 desta lei.

2. Os titulares de autorizacións obtidas para o almacenamento de CO₂ consonte a Lei 22/1973, do 21 de xullo, de minas, con anterioridade á entrada en vigor desta lei, disporán dun prazo de 2 anos para a adaptación das condicións da autorización ás disposicións desta lei. Para estes efectos, deberán presentar ante o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio a documentación relacionada no artigo 11 desta lei xunto coa autorización obtida consonte a Lei 22/1973, do 21 de xullo, de minas. En caso de que cumpran cos requisitos para obter unha concesión conforme esta lei, outorgaráselles.

Disposición transitoria segunda. *Zonas de reserva a favor do Estado.*

1. A inscrición das zonas de reservas a favor do Estado ao abeiro da Lei 22/1973, do 21 de xullo, de minas, relativas a estruturas subterráneas susceptibles de almacenar dióxido de carbono, que á entrada en vigor desta lei non estean declaradas como reservas provisionais ou definitivas quedará cancelada.

2. As zonas de reservas a favor do Estado relativas a estruturas subterráneas susceptibles de almacenar dióxido de carbono que á entrada en vigor desta lei fosen declaradas reservas provisionais pasarán a estar amparadas por permisos de investigación conforme esta lei.

En caso de que a reserva provisional fose declarada a favor dunha entidade pública, outorgarase a esta o referido permiso de investigación. En caso de que a reserva provisional fose declarada a favor dun consorcio, o permiso de investigación outorgarase á empresa privada consorciada, logo de disolución do consorcio.

En ambos os casos o titular disporá dun prazo de dezaioito meses para presentar ao organismo competente a documentación exixida no artigo 9.

3. As zonas de reservas a favor do Estado relativas a estruturas subterráneas susceptibles de almacenar dióxido de carbono que á entrada en vigor desta lei fosen declaradas reservas definitivas pasarán a estar amparadas por concesións de almacenamento conforme esta lei.

En caso de estaren declaradas a favor dunha entidade pública, será esta a titular da dita concesión. En caso de estaren declaradas a favor dun consorcio será a empresa privada consorciada a nova titular da concesión de almacenamento, logo de disolución do consorcio.

En ambos os casos o titular disporá dun prazo de dezaioito meses para presentar ao organismo competente a documentación solicitada no artigo 11.

4. A non presentación en prazo da documentación requirida para o recoñecemento de permisos ou concesións conforme esta disposición suporá a súa extinción.

Disposición derradeira primeira. *Modificación da Lei 22/1973, do 21 de xullo, de minas.*

Engádesse un novo número catro no artigo 1 da Lei 22/1973, do 21 de xullo, de minas, coa seguinte redacción:

«4. A investigación ou explotación de estruturas subterráneas para a súa utilización como almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono rexerase pola súa lexislación específica.»

Disposición derradeira segunda. *Modificación do texto refundido da Lei de avaliación ambiental de proxectos, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2008, do 11 de xaneiro.*

O texto refundido da Lei de avaliación ambiental de proxectos, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2008, do 11 de xaneiro, queda modificado como segue:

Un. Substitúese o punto f) do grupo 3 do anexo I pola seguinte redacción:

«f) Tubaxes cun diámetro de máis de 800 milímetros e unha lonxitude superior a 40 quilómetros:

Para o transporte de gas, petróleo ou produtos químicos e para o transporte de fluxos de dióxido de carbono con fins de almacenamento xeolóxico, incluídas as estacións de bombeo asociadas.»

Dous. Substitúese o punto 7 da letra b) do grupo 9 do anexo I pola seguinte redacción:

«7. Tubaxes para o transporte de produtos químicos e para o transporte de gas e petróleo, cun diámetro de máis de 800 milímetros e unha lonxitude superior a 10 quilómetros e tubaxes para o transporte de fluxos de dióxido de carbono con fins de almacenamento xeolóxico, incluídas as estacións de bombeo asociadas.»

Tres. Engádense dúas novas letras ao grupo 9 do anexo I, coa seguinte redacción:

«f) Lugares de almacenamento de conformidade coa Lei 40/2010, do 29 de decembro, de almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono.

g) Instalacións para a captura de fluxos de CO₂ con fins de almacenamento xeolóxico de conformidade coa Lei 40/2010, do 29 de decembro, de almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono, procedente de instalacións incluídas neste anexo, ou cando a captura total anual de CO₂ sexa igual ou superior a 1,5 megatoneladas.»

Catro. Engádense unha nova letra g) ao grupo 3 do anexo II, coa seguinte redacción:

«g) Instalacións para a captura de fluxos de CO₂ con fins de almacenamento xeolóxico de conformidade coa Lei 40/2010, do 29 de decembro, de almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono, procedente de instalacións non incluídas no anexo I.»

Cinco. A letra d) do grupo 4 do anexo II queda redactada como segue:

«d) Instalacións de oleodutos e gasodutos, excepto no solo urbano, que teñan unha lonxitude superior a 10 quilómetros e tubaxes para o transporte de fluxos de CO₂ con fins de almacenamento xeolóxico (proxectos non incluídos no anexo I).»

Disposición derradeira terceira. *Modificación da Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental.*

Engádense un novo número 15 no anexo III da Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental, coa seguinte redacción:

«15. A explotación dos lugares de almacenamento de carbono de conformidade coa Lei 40/2010, do 29 de decembro, de almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono.»

Disposición derradeira cuarta. *Modificación da Lei 10/1998, do 21 de abril, de residuos.*

O artigo 2.1.a) da Lei 10/1998, do 21 de abril, de residuos, queda redactado como segue:

«a) As emisións á atmosfera reguladas na Lei 34/2007, do 15 de novembro, de calidade do aire e protección da atmosfera, así como o dióxido de carbono capturado e transportado con fins de almacenamento xeolóxico e efectivamente almacenado en formacións xeolóxicas de conformidade coa Lei 40/2010, do 29 de decembro, de almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono, ou excluído do seu ámbito de aplicación polo artigo 2.2 da citada lei.»

Disposición derradeira quinta. *Modificación da Lei 16/2002, do 1 de xullo, de prevención e control integrados da contaminación.*

Engádense un novo número 12 ao anexo 1 da Lei 16/2002, do 1 de xullo, de prevención e control integrados da contaminación, coa seguinte redacción:

«12. Instalacións de captura de CO₂ con fins de almacenamento de dióxido de carbono.

12.1 Instalacións de captura de CO₂ procedentes de instalacións reguladas por esta lei con fins de almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono de conformidade coa Lei 40/2010, do 29 de decembro, de almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono.»

Disposición derradeira sexta. *Modificación da Lei 54/1997, do 27 de novembro, do sector eléctrico.*

O segundo parágrafo do número 5 do artigo 30 da Lei 54/1997, do 27 de novembro, do sector eléctrico, queda redactado nos seguintes termos:

«5. O Goberno poderá establecer un réxime económico específico para aquelas instalacións de produción de enerxía eléctrica de orixe térmica do réxime ordinario cando, ademais de utilizaren o combustible para o que foron autorizadas, utilicen tamén biomasa ou gases residuais industriais con valorización enerxética como combustible secundario. Para isto, teranse en conta os consumos enerxéticos que se produzan e os sobrecostos que a dita utilización produza. O acto resolutorio polo que se determine o citado réxime económico conterá tamén as condicións de utilización da biomasa ou gases residuais industriais con valorización enerxética.»

Disposición derradeira sétima. *Modificación da Lei 29/1987, do 18 de decembro, do imposto sobre sucesións e doazóns.*

Modifícase o número 4 do artigo 34 da Lei 29/1987, do 18 de decembro, do imposto sobre sucesións e doazóns, que queda redactado da seguinte maneira:

«4. De acordo co disposto no número anterior, establécese o réxime de autoliquidación do imposto con carácter obrigatorio nas seguintes comunidades autónomas:

Comunidade Autónoma de Andalucía.
Comunidade Autónoma de Aragón.
Comunidade Autónoma do Principado de Asturias.
Comunidade Autónoma das Illes Balears.
Comunidade Autónoma de Canarias.
Comunidade de Castilla y León.
Comunidade Autónoma de Cataluña.
Comunidade Autónoma de Galicia.
Comunidade Autónoma da Rexión de Murcia.»

Disposición derradeira oitava. *Modificación do texto refundido da Lei do catastro inmobiliario, aprobado polo Real decreto legislativo 1/2004, do 5 de marzo.*

Modifícase o texto refundido da Lei do catastro inmobiliario nos seguintes termos:

Un. Dáse nova redacción ao artigo 17, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 17. *Notificación e eficacia dos actos ditados nos procedementos de incorporación mediante declaración, comunicación e solicitude.*

1. Os actos ditados como consecuencia dos procedementos regulados neste capítulo poderanse notificar aos interesados mediante notificación electrónica, por comparecencia presencial ou por notificación persoal e directa por medios non electrónicos.

No caso de que se deban notificar a un mesmo titular actos ditados en procedementos dunha mesma natureza, os ditos actos poderanse agrupar nunha ou varias notificacións cando razóns de eficiencia o aconsellen e resulte tecnicamente posible.

2. As notificacións practicaranse obrigatoriamente mediante comparecencia electrónica ou mediante o enderezo electrónico habilitado, nos termos en que se regule mediante orde do Ministerio de Economía e Facenda, nos seguintes supostos:

- a) Persoas xurídicas.
- b) Entidades sen personalidade xurídica que teñan garantido o acceso e dispoñibilidade dos medios tecnolóxicos precisos.
- c) Colectivos de persoas físicas que por razón da súa capacidade económica ou técnica, dedicación profesional ou outros motivos acreditados teñan garantido o acceso e dispoñibilidade dos medios tecnolóxicos precisos.
- d) Administración xeral do Estado, administracións das comunidades autónomas, entidades que integran a Administración local, organismos públicos, universidades públicas, entidades de dereito público que con independencia funcional ou cunha especial autonomía recoñecida pola lei teñan atribuídas funcións de regulación ou control de carácter externo sobre un determinado sector ou actividade, entidades de dereito público vinculadas a unha ou varias administracións públicas ou dependentes dela e consorcios administrativos.

Nos supostos de obrigatoriedade previstos nas letras anteriores, non procederá practicar a notificación electrónica ou por comparecencia presencial reguladas no número seguinte, nin a notificación persoal e directa por medios non electrónicos.

3. Os interesados non obrigados á notificación electrónica poderán ser notificados mediante o enderezo electrónico habilitado, cos requirimentos e efectos previstos na Lei 11/2007, do 22 de xuño. Nos mesmos termos de voluntariedade, a notificación poderase practicar mediante comparecencia electrónica ou presencial.

O consentimento para o uso de medios electrónicos poderase solicitar e expresar electronicamente. A constancia no sistema informático da data e hora en que se produciu a posta á disposición da notificación e o acceso a ela acreditará a práctica desta e incorporarase ao expediente.

Mediante comunicación sen xustificación de recepción e con carácter previo á notificación, informarase o interesado sobre o procedemento que motiva a notificación, a forma de efectuar a comparecencia, xa sexa electrónica ou presencial, o lugar e prazo para realizala, que non poderá ser inferior a un mes contado desde o día seguinte a aquel en que se ditou o acto obxecto de notificación, e a clave concertada para efectos de comparecencia electrónica.

Para a comparecencia na sede electrónica do catastro o interesado identificarase mediante a clave concertada proporcionada pola Dirección Xeral do Catastro ou sinatura electrónica, de conformidade co establecido na Lei 11/2007, do 22 de xuño, e a súa normativa de desenvolvemento. O interesado poderá comparecer empregando medios electrónicos propios ou a través dos proporcionados gratuitamente nas xerencias e subxerencias do catastro, nos puntos de información catastral localizados nas administracións públicas e no concello do termo municipal en que estean os inmobles.

Para a comparecencia presencial, o interesado poderá comparecer na correspondente xerencia ou subxerencia do catastro, así como no concello do termo municipal en que estean os inmobles.

4. Cando non se practicase a notificación nos termos previstos no número anterior, esta practicarase de maneira persoal e directa por medios non electrónicos, de conformidade co disposto na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

5. No suposto de que, como consecuencia da utilización de distintos medios electrónicos ou non electrónicos, se practicasen varias notificacións, entenderanse producidos todos os efectos xurídicos derivados da notificación, incluído o inicio do prazo para a interposición dos recursos que procedan, a partir da primeira das notificacións correctamente practicada.

6. Os actos a que se refire este artigo terán efectividade o día seguinte a aquel en que se produciron os feitos, actos ou negocios que orixinaron a incorporación ou modificación catastral, con independencia do momento en que se notifiquen.

7. Para a realización das actuacións reguladas neste artigo, poderase solicitar a colaboración das corporacións locais ou doutras administracións e entidades públicas.»

Dous. Modifícase o artigo 18.2, que queda redactado nos seguintes termos:

«2. A Dirección Xeral do Catastro poderá rectificar de oficio a información contida na base de datos catastral en canto sexa necesario para efectuar correccións de superficie dentro da marxe de tolerancia técnica que se defina regulamentariamente, así como para reflectir cambios nos identificadores postais ou na cartografía, ou cando se leven a cabo outras operacións de carácter xeral, legalmente previstas, que teñan por finalidade manter a adecuada concordancia entre o Catastro e a realidade inmobiliaria.

Cando a operación de carácter xeral consista na rectificación da descrición dos inmobles que se deba realizar con motivo de axustes á cartografía básica oficial ou ás ortofotografías inscritas no Rexistro Central de Cartografía, anunciarase no boletín oficial da provincia o inicio do procedemento de rectificación por axustes cartográficos nos municipios afectados e calendario de actuacións. Tras o dito anuncio abrirase un período de exposición pública no concello en que estean os inmobles durante un mínimo de quince días e a subseguinte apertura do prazo de alegacións durante o mes seguinte. Cando como consecuencia destas actuacións se produzan rectificacións que superen a tolerancia técnica, a resolución pola que se aproben as novas características catastrais, que terá efectividade o día seguinte a aquel en que se ditase, notificarase aos interesados de conformidade co previsto no artigo 29 deste texto refundido, non sendo necesario o anuncio previsto no número 1 do dito artigo.»

Tres. Dáse nova redacción ao artigo 29, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 29. *Procedementos de valoración colectiva de carácter xeral e parcial.*

1. Os procedementos de valoración colectiva de carácter xeral e parcial inicianse coa aprobación do correspondente cadro de valores.

Os valores catastrais individualizados resultantes destes procedementos poderanse notificar aos titulares catastrais mediante notificación electrónica, por comparecencia presencial ou por notificación persoal e directa por medios non electrónicos. No caso de bens inmobles que correspondan a un mesmo titular catastral, os ditos valores individualizados poderanse agrupar nunha ou varias notificacións, cando razóns de eficiencia o aconsellen e resulte tecnicamente posible.

O trámite de notificación inicianse mediante a publicación dun anuncio no “Boletín Oficial del Estado”, no da comunidade autónoma ou no da provincia, segundo o ámbito territorial de competencia do órgano que ditou o acto.

2. As notificacións practícanse obrigatoriamente mediante comparecencia electrónica na sede electrónica do Catastro ou mediante o enderezo electrónico habilitado, nos termos en que se regule mediante orde do Ministerio de Economía e Facenda, nos seguintes supostos:

- a) Persoas xurídicas.
- b) Entidades sen personalidade xurídica que teñan garantido o acceso e dispoñibilidade dos medios tecnolóxicos precisos.

c) Colectivos de persoas físicas que por razón da súa capacidade económica ou técnica, dedicación profesional ou outros motivos acreditados teñan garantido o acceso e dispoñibilidade dos medios tecnolóxicos precisos.

d) Administración xeral do Estado, administracións das comunidades autónomas, entidades que integran a Administración local, organismos públicos, universidades públicas, entidades de dereito público que con independencia funcional ou cunha especial autonomía recoñecida pola lei teñan atribuídas funcións de regulación ou control de carácter externo sobre un determinado sector ou actividade, entidades de dereito público vinculadas a unha ou varias administracións públicas ou dependentes dela e consorcios administrativos.

Nos supostos de obrigatoriedade previstos nas letras anteriores, non procederá practicar as notificacións por comparecencia electrónica ou presencial reguladas no número seguinte, nin a persoal e directa por medios non electrónicos.

Cando se establecese a comparecencia electrónica obrigatoria, o acto obxecto de notificación estará dispoñible na sede electrónica do Catastro durante o mes de novembro do ano de aprobación do correspondente cadro de valores. Transcorridos dez días naturais desde a finalización do prazo de comparecencia electrónica sen que se acceda ao contido do acto, entenderase que a notificación foi rexeitada nos termos previstos no artigo 28.3 da Lei 11/2007, do 22 de xuño, de acceso electrónico dos cidadáns aos servizos públicos.

3. Cando se trate de titulares catastrais non obrigados a notificación electrónica, unha vez publicado o anuncio a que se refire o número 1 deste artigo, informarase o interesado mediante comunicación sen xustificación de recepción sobre o procedemento que motiva a notificación, a forma de efectuar a comparecencia, xa sexa electrónica ou presencial, o lugar e o prazo para realizala e a clave concertada para comparecer electronicamente.

Para efectos de comparecencia na sede electrónica do Catastro, o interesado identificarase mediante a clave concertada proporcionada pola Dirección Xeral do Catastro ou sinatura electrónica, de conformidade co establecido na Lei 11/2007, do 22 de xuño, e a súa normativa de desenvolvemento. O interesado poderá comparecer empregando medios electrónicos propios ou a través dos proporcionados gratuitamente nas xerencias e subxerencias do Catastro, nos puntos de información catastral situados nas administracións públicas e no concello do termo municipal en que estean os inmobles.

No suposto de que o titular catastral non comparecese electronicamente, poderá facelo de forma presencial na correspondente xerencia ou subxerencia do Catastro, así como no concello do termo municipal en que estean os inmobles.

4. Cando non se producise a comparecencia electrónica ou presencial dos titulares catastrais non obrigados a notificación electrónica, procederase a notificarlles de maneira persoal e directa nos seguintes termos:

a) Practicarase a notificación, por calquera medio que permita ter constancia da súa recepción, así como da data, a identidade de quen a recibe e o contido do acto notificado, incorporándose ao expediente a acreditación da notificación efectuada.

b) Cando non sexa posible realizar a notificación ao interesado ou ao seu representante por causas non imputables á Administración, e unha vez intentado por dúas veces, ou por unha soa se constar como descoñecido, farase así constar no expediente con expresión das circunstancias dos intentos de notificación. Nestes casos publicarase anuncio no "Boletín Oficial del Estado", no da comunidade autónoma ou no da provincia, segundo o ámbito territorial de competencia do órgano que ditou o acto, no cal se indicará lugar e prazo de exposición pública da relación de titulares con notificacións pendentes.

Esta relación, na cal constará o procedemento que motiva a notificación, o órgano responsable da súa tramitación e o lugar e prazo en que o destinatario

daquela deberá comparecer para ser notificado, exporase nos lugares destinados para o efecto no concello e na xerencia do Catastro correspondente ao termo municipal en que estean os inmobles, sen prexuízo da súa publicación na sede electrónica da Dirección Xeral do Catastro para a súa consulta individual. A comparecencia deberase producir no prazo de dez días contados desde o seguinte ao da publicación do anuncio no boletín oficial.

c) Cando, transcorrido o prazo de dez días a que se refire o parágrafo anterior, non se comparecese, a notificación entenderase producida para todos os efectos legais desde o día seguinte ao do vencemento do prazo sinalado para comparecer.

d) O disposto en materia de notificacións pola Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, será de aplicación supletoria á notificación de valores catastrais por medios non electrónicos prevista neste número.

5. Os acordos adoptados terán efectividade o 1 de xaneiro do ano seguinte a aquel en que se produza a súa notificación. Non obstante, para aqueles bens inmobles que con posterioridade á aprobación do cadro de valores vexan modificada a natureza do seu solo e os cadros de valores conteñan os elementos e criterios a que se refire o artigo 25.2, os acordos producirán efectos o día 1 de xaneiro do ano seguinte a aquel en que tivesen lugar as circunstancias que orixinen a dita modificación, con independencia do momento en que se produza a notificación do acto.

6. Os actos obxecto de notificación poderán ser impugnados en vía económico-administrativa sen que a interposición da reclamación suspenda a súa executoriedade.

A Dirección Xeral do Catastro comunicará aos concellos, como destinatarios do imposto de bens inmobles e suxeitos activos deste, a presentación das reclamacións económico-administrativas que interpoñan os titulares catastrais de bens inmobles de características especiais contra a notificación de valores. Así mesmo, os concellos poderán solicitar á Dirección Xeral do Catastro que lles comunique a presentación doutras reclamacións económico-administrativas relativas a un ámbito concreto que a entidade local deberá definir de forma expresa en cada caso.

7. Con referencia exclusiva para os casos de notificación de valores a que se refire este artigo, o prazo para a interposición do recurso de reposición ou reclamación económico-administrativa será dun mes, contado a partir do día seguinte:

a) Ao de efectuarse a notificación nos termos previstos nos números 2, 3 ou 4.a) deste artigo.

b) Ao de comparecer efectivamente no suposto previsto no número 4.b) deste artigo.

c) Ao da finalización do prazo de dez días a que se refire o número 4.c) deste artigo.

No suposto de que, como consecuencia da utilización de distintos medios electrónicos ou non electrónicos, se practicasen varias notificacións, entenderanse producidos todos os efectos xurídicos derivados da notificación, incluído o inicio do prazo para a interposición dos recursos que procedan, a partir da primeira das notificacións correctamente practicada.

8. Para a realización das actuacións reguladas neste artigo poderase solicitar a colaboración das corporacións locais ou doutras administracións e entidades públicas.»

Catro. Modifícase o artigo 30.3, que queda redactado nos seguintes termos:

«3. Os actos ditados como consecuencia dos procedementos regulados neste artigo notificaranse aos interesados de conformidade co disposto no artigo 17 e terán efectividade o día 1 de xaneiro do ano seguinte a aquel en que tiver lugar a modificación do planeamento do que traian causa, con independencia do momento

en que se inicie o procedemento e se produza a notificación da súa resolución. En todo caso, o prazo máximo en que se debe notificar a resolución expresa será de seis meses contados desde a data de publicación do acordo de inicio. O incumprimento do prazo máximo de notificación determinará a caducidade do procedemento respecto dos inmobles afectados polo incumprimento sen que isto implique a caducidade do procedemento nin a ineficacia das actuacións respecto daqueles debidamente notificados.»

Disposición derradeira novena. *Modificación da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non-residentes e sobre o patrimonio.*

Con efectos para as reducións de capital e distribución da prima de emisión efectuadas a partir do 23 de setembro de 2010 modifícanse os números 1 e 2 do artigo 94 da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non-residentes e sobre o patrimonio, que quedan redactados da seguinte forma:

«1. Os contribuíntes que sexan socios ou partícipes das institucións de investimento colectivo reguladas na Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, imputarán, de conformidade coas normas desta lei, as seguintes rendas:

a) As ganancias ou perdas patrimoniais obtidas como consecuencia da transmisión das accións ou participacións ou do reembolso destas últimas. Cando existan valores homoxéneos, considerarase que os transmitidos ou reembolsados polo contribuínte son aqueles que adquiriu en primeiro lugar.

Cando o importe obtido como consecuencia do reembolso ou transmisión de participacións ou accións en institucións de investimento colectivo se destine, de acordo co procedemento que regulamentariamente se estableza, á adquisición ou subscripción doutras accións ou participacións en institucións de investimento colectivo, non procederá computar a ganancia ou perda patrimonial, e as novas accións ou participacións subscritas conservarán o valor e a data de adquisición das accións ou participacións transmitidas ou reembolsadas, nos seguintes casos:

1.º Nos reembolsos de participacións en institucións de investimento colectivo que teñan a consideración de fondos de investimento.

2.º Nas transmisións de accións de institucións de investimento colectivo con forma societaria, sempre que se cumpran as dúas condicións seguintes:

Que o número de socios da institución de investimento colectivo cuxas accións se transmitan sexa superior a 500.

Que o contribuínte non participase, nalgún momento dentro dos 12 meses anteriores á data da transmisión, en máis do 5 por cento do capital da institución de investimento colectivo.

O réxime de diferimento previsto no segundo parágrafo desta letra a) non resultará de aplicación cando, por calquera medio, se poña á disposición do contribuínte o importe derivado do reembolso ou transmisión das accións ou participacións de institucións de investimento colectivo. Tampouco resultará de aplicación o citado réxime de diferimento cando a transmisión ou reembolso ou, se é o caso, a subscripción ou adquisición teña por obxecto participacións representativas do patrimonio de institucións de investimento colectivo a que se refire este artigo que teñan a consideración de fondos de investimento cotizados ou accións das sociedades do mesmo tipo conforme o previsto no artigo 49 do Regulamento da Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, aprobado polo Real decreto 1309/2005, do 4 de novembro.

b) Os resultados distribuídos polas institucións de investimento colectivo.

c) Nos supostos de redución de capital de sociedades de investimento de capital variable que teña por finalidade a devolución de achegas, o importe desta ou o valor normal de mercado dos bens ou dereitos percibidos, que se cualificará como rendemento do capital mobiliario de acordo co previsto na letra a) do artigo 25.1 desta lei, co límite da maior das seguintes contías:

O aumento do valor liquidativo das accións desde a súa adquisición ou subscripción ata o momento da redución de capital social.

Cando a redución de capital proceda de beneficios non distribuídos, o importe dos ditos beneficios. Para estes efectos, considerarase que as reducións de capital, calquera que sexa a súa finalidade, afectan en primeiro lugar a parte do capital social que proveña de beneficios non distribuídos, ata a súa anulación.

O exceso sobre o citado límite minorará o valor de adquisición das accións afectadas, de acordo coas regras do primeiro parágrafo do artigo 33.3 a) desta lei, ata a súa anulación. Pola súa vez, o exceso que poida resultar integrárase como rendemento do capital mobiliario procedente da participación nos fondos propios de calquera tipo de entidade, na forma prevista para a distribución da prima de emisión.

En ningún caso resultará de aplicación a exención prevista na letra e) do artigo 7 desta lei aos rendementos do capital mobiliario regulados nesta letra.

d) Nos supostos de distribución da prima de emisión de accións de sociedades de investimento de capital variable, a totalidade do importe obtido, sen que resulte de aplicación a minoración do valor de adquisición das accións previsto no artigo 25.1.e) desta lei.

2. a) O réxime previsto no número 1 deste artigo será de aplicación aos socios ou partícipes de institucións de investimento colectivo, reguladas pola Directiva 2009/65/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 13 de xullo de 2009, pola que se coordinan as disposicións legais, regulamentarias e administrativas sobre determinados organismos de investimento colectivo en valores mobiliarios, distintas das previstas no artigo 95 desta lei, constituídas e domiciliadas nalgún Estado membro da Unión Europea e inscritas no rexistro especial da Comisión Nacional do Mercado de Valores, para efectos da súa comercialización por entidades residentes en España.

Para a aplicación do disposto no segundo parágrafo do número 1.a) exixiranse os seguintes requisitos:

1.º A adquisición, subscripción, transmisión e reembolso de accións e participacións de institucións de investimento colectivo realizarase a través de entidades comercializadoras inscritas na Comisión Nacional do Mercado de Valores.

2.º No caso de que a institución de investimento colectivo se estructure en compartimentos ou subfondos, o número de socios e a porcentaxe máxima de participación previstos no número 1.a).2.º anterior entenderase referido a cada compartimento ou subfondo comercializado.

b) O disposto nas letras c) e d) do número 1 aplicarase a organismos de investimento colectivo equivalentes ás sociedades de investimento de capital variable que estean rexistrados noutro Estado, con independencia de calquera limitación que tivesen respecto de grupos restrinxidos de investidores, na adquisición, cesión ou rescate das súas accións; en todo caso resultará de aplicación ás sociedades amparadas pola Directiva 2009/65/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 13 de xullo de 2009, pola que se coordinan as disposicións legais, regulamentarias e administrativas sobre determinados organismos de investimento colectivo en valores mobiliarios.»

Disposición derradeira décima. *Modificación do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2004, do 5 de marzo.*

Con efectos para as reducións de capital e distribución da prima de emisión efectuadas a partir do 23 de setembro de 2010, con independencia do período impositivo en que se realicen, modifícase o número 4 do artigo 15 do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2004, do 5 de marzo, que queda redactado da seguinte forma:

«4. Na redución de capital con devolución de achegas integrarase na base imponible dos socios o exceso do valor normal de mercado dos elementos recibidos sobre o valor contable da participación.

A mesma regra aplicarase no caso de distribución da prima de emisión de accións ou participacións.

Non obstante, tratándose de operacións realizadas por sociedades de investimento de capital variable reguladas na Lei de institucións de investimento colectivo non sometidas ao tipo xeral de gravame, o importe total percibido na redución de capital co límite do aumento do valor liquidativo das accións desde a súa adquisición ou subscripción ata o momento da redución de capital social, integrarase na base imponible do socio sen dereito a ningunha dedución na cota íntegra.

Calquera que sexa a contía que se perciba en concepto de distribución da prima de emisión realizada polas ditas sociedades de investimento de capital variable, integrarase na base imponible do socio sen dereito a ningunha dedución na cota íntegra.

Aplicarase o anteriormente sinalado a organismos de investimento colectivo equivalentes ás sociedades de investimento de capital variable que estean rexistrados noutro Estado, con independencia de calquera limitación que tivesen respecto de grupos restrinxidos de investidores, na adquisición, cesión ou rescate das súas accións; en todo caso resultará de aplicación ás sociedades amparadas pola Directiva 2009/65/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 13 de xullo de 2009, pola que se coordinan as disposicións legais, regulamentarias e administrativas sobre determinados organismos de investimento colectivo en valores mobiliarios.»

Disposición derradeira décimo primeira. *Título competencial.*

Esta lei ten carácter básico ao abeiro do artigo 149.1. 23.ª da Constitución española, que atribúe ao Estado a competencia para ditar a lexislación básica en materia de protección do ambiente coas seguintes excepcións:

a) Os artigos 10, 11, 13, 14, 15, 24 e 25 dítanse ao abeiro das competencias atribuídas no artigo 149.1.13.^a da Constitución española.

b) Os artigos 3, 6, 7, 8, 9, 16, 17, 26 e 27 dítanse ao abeiro das competencias atribuídas no artigo 149.1.25.^a da Constitución española.

Disposición derradeira décimo segunda. *Incorporación do dereito comunitario.*

Esta lei incorpora ao ordenamento xurídico español a Directiva 2009/31/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 23 de abril de 2009, relativa ao almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono e pola que se modifican a Directiva 85/337/CEE do Consello, as directivas 2000/60/CE, 2001/80/CE, 2004/35/CE, 2006/12/CE, 2008/1/CE e o Regulamento (CE) n.º 1013/2006.

Disposición derradeira décimo terceira. *Desenvolvemento regulamentario.*

1. Habilítase o Goberno para que no ámbito das súas competencias aprobe cantas disposicións sexan necesarias para a aplicación, execución e desenvolvemento do establecido nesta lei.

2. Os anexos desta lei poderanse modificar mediante real decreto, por proposta conxunta dos ministros de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño e de Industria, Turismo e Comercio coa finalidade de adaptalos ás modificacións que, se é o caso, introduza a normativa comunitaria.

Disposición derradeira décimo cuarta. *Supletoriedade.*

Mentres non se aprobe o desenvolvemento regulamentario desta lei, aos procedementos de autorización e concesión de almacenamento xeolóxico de dióxido de carbono tramitados pola Administración xeral do Estado aplicaráselles o Real decreto 2857/1978, do 25 de agosto, polo que se aproba o Regulamento xeral da minaría, no que non contradiga o disposto nela.

Disposición derradeira décimo quinta. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 29 de decembro de 2010.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

ANEXO I

Criterios de caracterización e de avaliación do complexo de almacenamento potencial e da zona circundante indicados no artigo 10, número 2

A caracterización e a avaliación dos lugares de almacenamento recollidos nesta lei levaranse a cabo en tres etapas, de conformidade coas mellores prácticas no momento da avaliación e dos criterios que figuran a continuación. Poderanse autorizar excepcións a un ou máis destes criterios sempre que o titular demostrase que isto non afecta a eficacia da caracterización e da avaliación para as determinacións previstas no artigo 10, número 2.

Etapa 1: recollida de datos.–Convén reunir datos suficientes para establecer un modelo tridimensional volumétrico e estático, correspondente ao lugar de almacenamento e ao complexo de almacenamento, incluída a rocha selo, así como ás zonas circundantes que inclúan as conectadas hidráulicamente. Estes datos referiranse, polo menos, ás seguintes características:

- a) Xeoloxía e xeofísica;
- b) hidroxeoloxía (en particular existencia de acuíferos destinados ao consumo);
- c) enxeñaría dos depósitos ou estrutura xeolóxica do lugar do almacenamento (por exemplo, cálculos volumétricos do volume de poro para a inxección de CO₂ e a capacidade final de almacenamento);
- d) xeoquímica (taxas de disolución, taxas de mineralización);
- e) xeomecánica (permeabilidade, presión de fractura);
- f) sismicidade;
- g) presenza e estado de vías de paso naturais ou artificiais, incluídos pozos e perforacións.

Deberanse documentar as seguintes características das proximidades do complexo:

- a) Zonas que circundan o complexo de almacenamento susceptibles de estar afectadas polo almacenamento de CO₂ no lugar de almacenamento;
- b) distribución da poboación na rexión en que se sitúa o lugar de almacenamento;
- c) proximidade de recursos naturais valiosos (en particular, zonas incluídas na rede Natura 2000 de conformidade coa Directiva 79/409/CEE do Consello, do 2 de abril de 1979, relativa á conservación das aves silvestres, e a Directiva 92/43/CEE do Consello, do 21 de maio de 1992, relativa á conservación dos hábitats naturais e da fauna e flora silvestres, acuíferos de auga potable e hidrocarburos);
- d) actividades na contorna do complexo de almacenamento e interaccións posibles con estas actividades (por exemplo, exploración, produción e almacenamento de hidrocarburos, explotación xeotérmica dos acuíferos e utilización de reservas freáticas);
- e) proximidade da fonte ou fontes potenciais de CO₂ (en particular, estimación da masa potencial total de CO₂ economicamente dispoñible para o almacenamento) e redes de transporte adecuadas.

Etapa 2: creación do modelo xeolóxico estático tridimensional.–A partir dos datos obtidos na etapa 1, elaborárase un modelo xeolóxico estático tridimensional, ou un conxunto de tales modelos, correspondente ao complexo de almacenamento proposto, incluída a rocha selo, e as zonas e fluídos conectados hidráulicamente, utilizando simuladores informáticos da estrutura xeolóxica do lugar do almacenamento. O modelo ou modelos xeolóxicos estáticos da terra caracterizarán o complexo en termos de:

- a) Estrutura xeolóxica da trampa física;
- b) propiedades xeomecánicas, xeoquímicas e de migración de fluídos da estrutura xeolóxica do lugar do almacenamento, cobertura (rocha selo, formacións estancas, horizontes porosos e permeables) e formacións circundantes;
- c) caracterización do sistema de fracturas e presenza de toda vía de migración de fluídos de orixe humana;

- d) superficie (extensión) e altura (espesor) do complexo de almacenamento;
- e) volume de espazo do poro (incluída a distribución da porosidade);
- f) distribución básica do fluído na situación de referencia;
- g) calquera outra característica relevante.

A incerteza asociada a cada un dos parámetros utilizados para elaborar o modelo avaliarase a través dunha serie de hipóteses para cada parámetro e calculando os intervalos de confianza adecuados. Así mesmo, avaliaranse as incertezas asociadas ao modelo propiamente dito.

Etapa 3: caracterización do comportamento dinámico do almacenamento, caracterización da sensibilidade, avaliación do risco.—As caracterizacións e a avaliación da seguridade basearanse nunha modelización dinámica, que incluírá simulacións de inxección de CO₂ diversos intervalos de tempo no lugar de almacenamento, utilizando o modelo xeolóxico estático tridimensional no simulador do complexo de almacenamento construído na etapa 2.

Etapa 3.1: caracterización do comportamento dinámico do almacenamento.—Deberanse ter en conta polo menos os seguintes factores:

- a) Taxas de inxección posibles e propiedades do fluxo de CO₂;
- b) eficacia da modelización de procesos acoplados (é dicir, a forma en que interactúan os distintos efectos no simulador);
- c) procesos reactivos (é dicir, como se incorporan ao modelo as reaccións *in situ* do CO₂ inxectado cos minerais);
- d) simulador de depósito utilizado (podería ser necesario recorrer a varias simulacións para validar certas conclusións);
- e) simulacións a curto e a longo prazo (para determinar o destino e o comportamento futuro do CO₂ ao longo de décadas e milenios, así como o índice de disolución do CO₂ na auga).

A modelización dinámica facilitará a seguinte información:

- a) Presión e temperatura da formación de almacenamento en función da taxa de inxección e da cantidade de inxeccións acumulada co tempo;
- b) extensión e espesor da zona de difusión de CO₂ en función do tempo;
- c) natureza do fluxo de CO₂ na estrutura xeolóxica do lugar do almacenamento, incluído o comportamento das diferentes fases;
- d) mecanismos e índices de confinamento do CO₂ (incluídos os puntos de rebordamento e as formacións estancas laterais e verticais);
- e) sistemas de confinamento secundarios con que conta o complexo de almacenamento;
- f) capacidade de almacenamento e gradientes de presión da estrutura xeolóxica do lugar do almacenamento;
- g) risco de fractura da formación ou formacións de almacenamento e da rocha selo;
- h) risco de penetración de CO₂ na rocha selo;
- i) risco de fuga da estrutura xeolóxica do lugar do almacenamento (por exemplo, por pozos abandonados ou selados de maneira inadecuada);
- j) taxa de migración (nos depósitos abertos);
- k) taxas de selaxe/recheo das fracturas;
- l) cambios da química dos fluídos e reaccións subseguintes na formación ou formacións (por exemplo, modificación do pH, formación de minerais), e inclusión da modelización reactiva para avaliar os efectos;
- m) desprazamento dos fluídos na formación;
- n) incremento da sismicidade e elevación ao nivel de superficie.

Etapa 3.2: caracterización da sensibilidade.—Realizaranse múltiples simulacións para determinar a sensibilidade da avaliación das hipóteses utilizadas en relación con algúns parámetros. As simulacións basearanse na modificación dos parámetros do modelo ou modelos xeolóxicos estáticos da terra e na modificación das funcións da taxa de fluxo e as hipóteses do exercicio de modelización dinámica. A avaliación de riscos terá en conta toda sensibilidade significativa.

Etapa 3.3: avaliación de riscos.—A avaliación de riscos incluirá, entre outros aspectos, os seguintes:

3.3.1 Caracterización de riscos.—A caracterización de riscos levarase a cabo determinando o risco de fuga do complexo de almacenamento, establecido a través da modelización dinámica e da caracterización da seguridade arriba descritas. Para isto deberanse ter en conta os seguintes aspectos:

- a) As vías de fuga potenciais;
- b) a caracterización e cuantificación das fugas no caso de vías de fugas identificadas (taxas de fluxo);
- c) os parámetros críticos das posibles fugas (por exemplo, presión máxima da estrutura xeolóxica do lugar do almacenamento, taxa máxima de inxección, temperatura, sensibilidade do modelo ou modelos xeolóxicos estáticos no caso das diversas hipóteses);
- d) os efectos secundarios do almacenamento de CO₂, en particular o desprazamento dos fluídos contidos nas formacións e as novas substancias orixinadas polo almacenamento de CO₂;
- e) calquera outro factor que poida representar un risco para a saúde humana ou para o ambiente (por exemplo, estruturas físicas asociadas ao proxecto).

A caracterización de riscos considerará toda a variedade de condicións de explotación posibles, para comprobar a seguridade do complexo de almacenamento.

3.3.2 Avaliación da exposición.—Basearase nas características do ambiente e na distribución e actividades da poboación que se asenta sobre o complexo de almacenamento, así como no comportamento e o destino posibles da fuga de CO₂ das vías de fuga potenciais identificadas na etapa 3.3.1.

3.3.3 Avaliación dos efectos.—Basearase na sensibilidade de especies, comunidades ou hábitats particulares en relación cos potenciais episodios de fugas identificados na etapa 3.3.1. Se é o caso, terá en conta os efectos dunha exposición a concentracións elevadas de CO₂ na biosfera (en particular, solos, sedimentos mariños e augas bentónicas (asfixia; hipercapnia) e da redución do pH nestes contornos como consecuencia da fuga de CO₂). Así mesmo, incluirá unha avaliación dos efectos doutras substancias que poidan estar presentes nas fugas de CO₂ (impurezas presentes no fluxo de inxección ou novas substancias orixinadas polo almacenamento de CO₂). Estes efectos analizaranse a distintas escalas espaciais e temporais e con relación a fugas de amplitude variable.

3.3.4 Caracterización de riscos.—Incluirá unha avaliación da seguridade e integridade do lugar de almacenamento a curto e longo prazo e, en particular, unha avaliación do risco de fuga nas condicións de utilización previstas, e as súas posibles repercusións para o ambiente e a saúde humana no peor dos casos. A caracterización de riscos apoiarase na avaliación dos riscos, da exposición e dos efectos. Incluirá tamén unha avaliación das fontes de incerteza observadas durante as etapas de caracterización e avaliación do lugar de almacenamento e, cando sexa posible, unha descrición das posibilidades de diminuír a incerteza.

ANEXO II

Cráterios para o establecemento e actualización do plan de seguimento recollido no artigo 19.2, así como para o seguimento posterior ao peche1. *Establecemento e actualización do plan de seguimento*

O plan de seguimento recollido no artigo 19, número 2, establecerase conforme a análise de avaliación do risco realizada na etapa 3 do anexo I, e actualizarase con obxecto de cumprir as condicións establecidas no artigo 19, número 1, de conformidade cos seguintes criterios:

1.1 Elaboración do plan: o plan de seguimento detallará a forma en que se levará a cabo o dito seguimento nas principais etapas do proxecto e, en particular, o seguimento das distintas fases (comezo, explotación e posterior ao peche). Especificaranse os seguintes aspectos en relación con cada unha das fases:

- a) Parámetros controlados;
- b) tecnoloxía de seguimento utilizada e razóns da súa elección;
- c) localización dos controis e xustificación da mostraxe espacial;
- d) frecuencia de aplicación e xustificación da mostraxe temporal.

Os parámetros obxecto do control elixiranse de maneira que respondan aos obxectivos do seguimento. Non obstante, en calquera caso o plan incluírá o seguimento continuo ou esporádico dos elementos seguintes:

- a) Emisións fuxitivas de CO₂ na instalación de inxección;
- b) fluxo volumétrico de CO₂ nas cabezas de pozo de inxección;
- c) presión e temperatura do CO₂ nas cabezas de pozo de inxección (con obxecto de determinar o fluxo máxico);
- d) análise química das materias inxectadas;
- e) temperatura e presión do depósito (para determinar o comportamento e o estado das fases de CO₂).

A elección das técnicas de seguimento basearase nas mellores prácticas dispoñibles no momento da concepción. Deberán terse en conta e, se é o caso, aplicarse, as seguintes solucións:

- a) Tecnoloxías que permitan detectar a presenza, a localización e as vías de migración de CO₂ nas formacións subterráneas e na superficie;
- b) tecnoloxías que faciliten información acerca do comportamento volume-presión e da distribución vertical e en superficie da saturación de penacho de CO₂, para perfeccionar a simulación numérica en tres dimensións aos modelos xeolóxicos tridimensionais da formación do almacenamento establecidos de conformidade co disposto no artigo 9 desta lei e no anexo I;
- c) tecnoloxías que se poidan aplicar nunha ampla extensión espacial, co fin de obter información sobre posibles vías de fuga aínda non detectadas en todo o complexo de almacenamento e na zona circundante, no caso de irregularidades significativas ou de migración de CO₂ fóra do complexo de almacenamento.

1.2 Actualización do plan: reuniranse e interpretaranse todos os datos obtidos do seguimento. Os resultados observados compararanse co comportamento previsto na simulación dinámica volume-presión e saturación en tres dimensións emprendida no contexto da caracterización da seguridade de conformidade co artigo 10, número 2, e co anexo I, etapa 3.

En caso de existir unha desviación significativa entre o comportamento observado e o previsto, deberase volver calibrar o modelo tridimensional para que reflecta o comportamento observado. A nova calibraxe basearase nos datos obtidos do plan de seguimento, así

como nos datos adicionais obtidos, se é o caso, para mellorar a fiabilidade das hipóteses da recalibraxe.

Deberanse repetir as etapas 2 e 3 do anexo I utilizando o modelo ou modelos tridimensionais recalibrados, co fin de obter novas hipóteses de riscos e taxas de fluxo e revisar e actualizar a avaliación de riscos.

En caso de que as comparacións e a recalibraxe dos modelos revelen a existencia de novas fontes de CO₂, vías de paso e taxas de fluxo ou observen desviacións significativas con respecto ás avaliacións anteriores, o plan de seguimento actualizarase en consonancia.

2. *Seguimento posterior ao peche*

O seguimento posterior ao peche basearase na información recollida e modelizada durante a aplicación do plan de seguimento recollido no artigo 19 desta lei e no punto 1.2 deste anexo. Servirá en particular para facilitar a información necesaria para a decisión recollida no artigo 24.